

Sestra

Jáchym Topol

Česká knižnice

HOST

Jáchym Topol

**Jáchym
Topol**

Sestra

PRAHA — BRNO 2019

ČESKÁ KNIŽNICE

Vydávají Nadační fond Česká knižnice, Ústav pro českou literaturu AV ČR, v. v. i.,
a vydavatelství Host.

www.kniznice.cz

Ústav pro českou literaturu AV ČR
Institute of Czech Literature of the CAS

Akademie věd
České republiky

Strategie AV21
Špičkový výzkum ve veřejném zájmu

Vychází za finanční podpory Ministerstva kultury ČR.

Publikace vznikla s podporou na dlouhodobý koncepční rozvoj výzkumné instituce
68378068 (ÚČL AV ČR, v. v. i.).

Ediční příprava Daniela Iwashita
Komentář Zdeněk Šanda
Vědecká redakce Jiří Flaišman

Editor © Daniela Iwashita, 2019
Commentary © Zdeněk Šanda, 2019
Cover art © Viktor Karlík, 2019
© Nadační fond Česká knižnice, 2019
© Ústav pro českou literaturu AV ČR, v. v. i., 2019
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-391-3 (PDF)
ISBN 978-80-7577-392-0 (ePUB)
ISBN 978-80-7577-393-7 (MobiPocket)

MĚSTO

**RUKU V BROKÁTU. RYTINA A V DÍŘE.
JAK TO BYLO S PSICÍ. VIDÍME JE, JDOU.
SKLEP. DRŽELA MĚ.**

Byli jsme lidi Tajemství. A čekali jsme. Potom se David zbláznil. Možná praskla hlava zrovna jemu, protože byla tou nejlepší hlavou, která vysílala signály a tak poháněla celou partu, celé společenství dopředu. To jsme si říkali, že je to dopředu, někam, ale brzy jsme všichni ztratili pojem o tom, kam se ženem.

Některým z nás možná připadalo, že směr už není v přímce, ale že se otáčíme do kruhu. Také mě několikrát napadlo, že mi čas mizí někde v bledém světle, je průsvitnější, znovu ztrácí barvu i chuť, a z toho jsem měl hrůzu. Možná jen Žralok měl nějaký konkrétní cíl: zbavit se krabice a jejích příznaků. Já jsem jel jako medvěd v šlapacím mlýně, měl jsem z toho všeho strach, ale bavilo mě to a nabíjelo. Micka si nemohl dovolit přestat zářit a zářil právě nejlíp tehdy, když tek kov.

Davidovi se to stalo potom, co lidi z ministerstva vyčistili naši studnu. Nejenže si pořád čichal k palcům. Už delší dobu jsem

pozoroval změnu na jeho obličej, oči mu vystupovaly, naopak brada jako by se ztrácela. Rty míval odchlípené od sebe, vypadáš jak tykev, zavtipkoval jsem, neodpověděl.

Ve skladu jsem ho našel já, seděl pod látkami jako v orientálním stanu, jednu ruku v brokátu, mně je to jedno, tenhle dotyk, říkal, je to úplně stejný, mně je to stejný.

Co říkáš, zeptal jsem se.

Je mi to jedno. Mně je to stejný. Ty si děláš auta, víd'?

Jo.

Vidíš, odpověděl, ty nebo Novák. Mně ste oba stejný. Cejtim to fyzicky i psychicky. A už nebudu mluvit, řekl.

Pak jsem si ho nevšímal, šel jsem nahoru, kde jsme se po práci bavili jako vždycky.

A jak to všechno začalo? Pokud chci ohledat své stopy tehdy... v paleolitu... musím mluvit o tom, jak jsme šli s Bárrou po náměstí plném Němců, a udělám to, protože tam jsem začal cítit pohyb, tam dostal čas barvu a chuť, tam mi začal karneval.

Šli jsme po náměstí plném uprchlíků, teď měla Praha, sevřeně město, Perla, ten jeden bod na mapě za dráty, svoje uprchlíky. Budu psát o tom, jak to začalo, a musím se jednou rukou chytit stolu a nehet ukazováku zarýt někam do palce, udělám to, musím tak chytit i druhou ruku a cítit bolest, abych měl pocit něčeho skutečného. Jestli chci vědět, jak to bylo; ta hlavní část příběhu, totiž konec, mizí někde v prázdnu, kam se vytrácí budoucnost a všichni mrtví.

Začalo to smetením zdi a vyměňováním suvenýrů, zuřivým cestováním, tobě dám šutr ze zdi a ty mně nábojnici z náměstí, kus vosku, kus drátu z odposlechu, časem jsem tu sérii poztrácel, hodila se jen ze začátku, v radosti a opojení, k čemu schovávat třísky, železné šupiny, a taky: jasné symboly se hoděj pro něco, co zavřel čas. Z téhle skutečnosti jsi přece ještě nevyšel. Pořád se pohybuješ po prknech, ještě v tom samým představení, pořád v povědomejch kulisách, zjitřenejma nervama vycejtíš přítomnost správné rady, co vlastně řídí kus, a je? a není? je součástí plánu? a je to záměr? Pořád tušíš ksichty za závěsem, to pitvoření, krysu za závěsem, škleb zlýho strejčka. Tvář.

Ještě tě bolí ta okousaná pěst, kterou si rveš do úst, abys nemluvil, abys neřekl sám sobě, co tu vlastně je, co se děje: s tebou. A svůj podíl bys nejraději zakopal.

Dívám se do zrcadla, ze zadu písmenama do zdi je na něm napsáno věnování, je to dárek od Číňana. Z lahve natáhnu Ohnivou, dno je ještě daleko.

Když začnu cítit, že čas začíná ztrácet svou sílu, když už nevtahuje, kdykoli v tunelu přestane vířit chaos a hluk, pomůže mi Ohnivá. A druhý den je ta mrtvolná ztuhlost důkazem, že čas je mi zase mrtev. Tak nějak Čipvejeové po Ohnivý drželi pádla v rukou, ztuhlé figury v dřevěných člunech, hlava, jako by byla roztržena zevnitř. Taky ji potřebovali: pušky a ocelový nože a neštovice rozbily čas jim. Oni snad chtěli kruh, já toužil po přímce.

Sáhnu po Ohnivý vodě nahoru do police, z druhý strany po ní hmatá ruka, dotknu se náramku, má okousaný prsty jako já, ale jeho ruka je snědá, je cítit kouřem, je mozolnatá, plná oděrek, já už nemám mozoly, už ne, sevřem lahev každý z jedné strany, ale ta nechce válku: tenhle démon nás chce oba. Lahev se rozdělí na dvě, každé své studené sklo vtáhnem na svou stranu temnoty a na místě, kde se moje ruka dotkla ruky Čipveje, už stojí nová lahev, pořád tam budou nové, dokud budeme umírat.

Už ne, řekli jsme si. Spolu. Tehdy s ní. Už nevím, kdo z nás tak promluvil.

S ustupující kocovinou zas všechno nabírá obrátky, ožíváš, máš pocit, že je tu zas čas a pohyb, víš, že je to falešný, víš to jen ve spodku hlavy, nahoře už se zas začíná rozsvěcovat, matný světlo padá na dennodenní kulisy, ale ještě si trochu hraješ s iluzí. Piješ kvůli kocovině, je to hrana, je jako šero, ještě ne den, ještě ne noc. Každý okamžik je ještě ostře zalomený. Tenhle čas má ještě konec, tam nedohlídnu, tenhle čas se ještě dá počítat od prvního okamžiku, kdy se v betonovém bloku začla rýsovat puklina.

Betonový blok, který dusil všechno, co se chtělo hýbat po svém, je pryč, dobře víš, jak všechno hnulo, dusilo se ke svobodě, mutovalo v smradu, v buši, v křoví, sviňky pod kamenem. Křoví: zvlášť

životaschopné šlahouny si našly skuliny v pomalu pukajícím betonu a draly se ven, nějak kličkovaly, plazily se, šlo to. To jsem samozřejmě já, já taky, to křoví, a dlouho jsem čekal na úder, na povel, na ohlušující hvízd, bušení do dveří.

Ty jseš taky součástí, tvor v buši, možná kořen, zakroucenej, můžeš bejt žen šen. Žádný meze se tu nekladou, jsi ve svobodný zemi, cizince. Pokud ale hraješ falešně, mám v rukávu bajonet. A když hlídám esa já, tak ho mám samozřejmě taky. To je ta svobodná volba, přímo od Boga, to už zná každý dítě demokracie. Tak dobře: usmíříme se, všechny rodiny, a přibijem netopýra na vrata stodoly, aby hmyz hubil jeho démon, abychom měli čistý ruce.

Já to nechápu, nevím, proč se to nestalo mně? Proč já, proč ty jsi nedostal osm let, železem do hlavy, nenávratnou letenku? Ale je to pryč.

Je už to pryč? A teď se má žít takhle, anebo takhle? Ráno jsem v mlze u nádraží viděl jenom starou ženu a vlčáka. Všichni ostatní zrovna někam odtáhli. V odpadkovém koši hořel oheň. Žena ho krmila. Vypalujete stařinu, pani? zeptal jsem se. Ne, to sou mů materiály, *dokumenty*. Pes vrčel, po chodníku lezl brouk, vítr vál měkce kolem okenních tabulí.

Aha, takže teď to teda budeme dělat takhle, říkají si lidé. To předtím, to nic nebylo, to se *muselo*. Přece něco jsi, něco navenek, a ve spodním zdroji jsi zas jinej, to ví každěj, to je přece abeceda. Tak otevři svý zdroje, teď, svět je tu pro ně celej. Aha, takže co je skutečnost? Co je kulisa? Co dělat? A co budu teď dělat já? říkal jsem si v tom chóru s ostatními.

Naše přátelství, to byl vlastně úsvit firmy, budoucí společnosti, to byl základ, s Malou Bílou Psicí jsem žil, ještě když jsem nic nevěděl, neměl a nemohl ztratit. Dělal mě, abych já pak mohl dělat někoho jinýho, aby byl kmen. Ona věděla, že jestli chceme přežít a uchovat si alespoň nějaký čas pro sebe, musíme mít svůj kmen. Věděla, že budeme muset odevzdat všechen svůj čas kulisám, ostatním lidem, a taky věděla, jak si alespoň kus času uchovat.

Jde to i v předmětech, ona mě to naučila. Tehdy jsem měl čas poschovávaný v lesklých střepích v kapsách krátkých kalhot. Seděl

jsem ve třídě nebo někde doma a vybalil střep z kapesníku a sledoval ho a čas se začal odvíjet, nejdřív jemně, jako když se k zemi snáší pírkó (později mě naučila, že pro jemnosti se hodí dát kusy času právě do peří), a pak se čas ve střepu zrychloval a já v něm byl s Malou Bílou Psicí, s trávou a stromy v naší díře ve svahu, s jejími doteky, ve skutečnosti.

Viděla i zelený oči tý, co potkám v budoucnosti, kam nadaný ženy dokážou nahlídnout. Budeš asi s nákou zápasnicí, zkoumala si jednu v posteli modřiny; já už sebou nebudu takhle házet, řekl jsem, ale budeš, řekla ona.

Dávno předtím, než jsem sebou házel a ze sna skřípal zubama, jsem byl chromec, mrzák v dětství někdy na podzim, a to, že jsem byl chromý jen před ní a pro ni, byl začátek her, počátek zkoumání lidské síly i začátek perverze. Já seděl bez pohybu a Malá Bílá Psice mi v těle vyvolala mravenčení nervů, já co nejdýl seděl, aby se ona učila moje tělo, aby učila moje tělo cítit. Můj vzor byl mrzák z rytiny. Středověká rytina zalidněná rytíři a mrzáky. Byl to středověk svatého Jiří zabíjejícího draka a já byl dětský mrzák s pokroucenou duší a s pečlivě naučenou schizofrenií, protože to, co se smělo a vyžadovalo uvnitř, bylo venku nežádoucí a nebezpečné. Závaží na mém krku byla hrdost rodiny. Měl jsem být budoucnost, která splatí pokoření, byl jsem na tom jako tisíce ostatních.

Stejně jako je i mě něco pudilo, abych pochovával holuby a uhybnulé vrabce a dělal jim křížky na hrobečky a bifloval slovíčka, ale Psice mě vracela k sobě samému, přes sebe, přes svoje pohyby a hlas a doteky, jako malá manželka.

Jinde jsem musel zvládat roli zvědavého, veselého chlapce a nosit jedničky, abych dostal závazkům. Komunisti s takovýma rodinama vytírali kouty, ale právě proto otcové a matky nutili děti učit se latinsky. Otcové vedli sáhodlouhé debaty, zda učit latinu či angličtinu, a vždy se shodli, že je nutné obojí. Latina, kostel, hodiny jazyků. Dvojitý zeměpis, dvojitý dějepis a náboženství, to byla dost chatrná výzbroj k boji s okolním světem. Ten Jiří měl alespoň kopí. A drak mu nechtěl vzít čas, drak ho chtěl zabít.

S Malou Bílou Psicí jsem byl zas nikým, tvarem, který se rodil z páry, z větru, z vlhkosti. Malá Bílá Psice mi hladila nervy, o kterých jsem ani nevěděl, že je mám, moje tvář dostávala novou podobu, začal jsem cítit tělo. Začal jsem tancovat. U mrzáka je protažení svalů ruky tancem. Ona mě táhla k sobě, tvořila, a to dělalo zas její podstatu.

Tahle malá způsobná holčička šla na svou hodinu klasických jazyků k bývalému knězi, toho času skladníkovi, protože nepodepsal, protože se bál Dábla, nebo šla do kostela ke knězi, který podepsal, protože jen církev je věčná a všechny režimy padnou a budou na dně jak zrna písku v nekonečném oceánu milosti, ale ani církev není starší než kmen... a v ústech ještě cítila chuť semene malého muže svého kmene, protože my jsme byli příbuzní spíš spolu než s těmi rodinami s přeraženou páteří. Současnost, kterou rodiny cítily jako falešný svět, i doba před invazí, na kterou se upínaly, obojí nám přišlo jako stejný blábol. Nebáli jsme se ničeho. Nezajímala nás ani krev ani rody, přesně jako Romea a Julii.

V tom mrtvolném svistu okolo bylo nutné se přikrčit, vysunout tykadlo nervu a zachycovat a vysílat signál kmene. V díře ve svahu se zavřenýma očima: Co vidíš? Tmu. Je daleko? Ne, je tady. Co vidíš ty? Tebe. Ostatní lidi, jsou malí, mají stejné obličej. Moje tma je teď červená. Moje taky.

Naše vzájemné laskání, které časem končilo mým orgasmem a dlouho poté i jejím, nebylo jen přijímáním a dáváním slasti, bylo obřadem kmene v obklíčení. Malá Bílá Psice byla černovlasá jako každá moje láska, bílá jsem jí říkal kvůli kůži. I teď jí tak říkám, v myšlenkách, potom, co všechno, co se snažím zachytit, zmizelo a já potkal svou sestru a Malá Bílá Psice se stala duchem, dobrou démonkou s nevyzpytatelnými úmysly. Kde teď je, potom, co se stalo to a to a ten v proudu zemřel a jiný zešílel a kdosi jiný odešel, je pryč?

Na jazyk mi dává oplátku, to znamínko boží, a já tam mám ještě semeno, kde sou tvý děti, třeba všechny neumřely, jak sem rychle běžela.

Později tu chuť mazala, už to nepotřebovala, moskytiéru v džungli, povlak na jazyku, kterým jsme tolik lhali, rodinám, škole, knězi,

všem ostatním, všem mimo společenství, to už potom jedla jablka, nebo se alespoň napila vody a měla jiný, složitější masky a převleky. Nehejbej se, říkala, nehejbu se, lhal jsem a sahal po ní, špičkou svého prolhaného jazyka vibrovala v mém uchu, kde ještě znělo opidda opiddum, puera pulchrum, ghetto ghettum, zatímco mě vzrušení měnilo z chromce z rytiny, na které se čas zastavil, v kus živého, krví naběhlého masa, lačného i připraveného k pozření. Byla starší, hrála si se mnou, nechávala mě v sobě, učila mě už tehdy vnímat síly, který časem člověk raději sám obrušuje, aby nepřetěžoval psychiatry: chlapec se učil, kdy a jak používat dívčí sílu, dětskou sílu slova ne a kdy být bojovníkem. Když byl chlapec starší, tančil už ne jen, jak chtěla ona. A to začla teprve zářit, to už z ní byla Krásná Psice s nadry. Předtím měli díru v zemi, tam leželi na dekách, jako embrya, a vnímali pohyb země. Potom šli domů k rodinám a žili v kulisách.

Spali jsme spolu a hráli si, vlastně i žili, ale bylo nutný bojovat proti takový záplavě špíny a nicotností, že magie zůstala někde dole, zářila v ní jako uhlíky a snad i ve mně, chladněji, asi jako jantar, a někdy když jsme byli dlouho sami, se kouzlo objevilo a ten den, kdy jsme šli k Němcům, jsem znovu viděl červenou tmou.

Rozdávám jim tu sušenky jak nákej důchodce, a přitom bysme měli támhlety pomlátit, řekl Sinkule.

Ze zdi, která kryla vchod do ambasády, sundávali policajti vyzábělého vzpurného chlapíka v obleku, chtěl si zkrátit cestu, vzpíral se, zmlátili ho pendrekem. Vstal ze země a poslušně se přidal k zástupu ostatních Němců, kteří trpělivě přešlapovali před ambasádou, než na ně dojde řada. Byly jich tisíce. Řady se krivolakými uličkami táhly až dolů, k náměstí, kde byl už dávno zastaven provoz.

Hele už zas dou, Sinkule mě praštil do ramene. Řada bílých příleb s dlouhými pendrekami začala mezi dav stavět zátaras. Němci, kteří byli od ambasády oddělováni, znervózněli, dav se vzepjal, snad v hrůze, že tohle je konec a že to, co dosud probíhalo tak hladce, jako zázrak, jako sen, skončilo, že tedy došlo na tvrdou ruku a že ti, kteří vešli, mohou, ale ti, na které se nedostalo, že už ne... že tohle byla selekce, ty ber, ty ne, ty ano a ty už ne, dav zavyl a opřel se proti

kordónu, matky podávaly děti přes přilby policajtů lidem na druhé straně, asi příbuzným, napadlo mě.

Dyž je dítě uvnitř, tak pak pustěj asi i matku. Proto tam posílaj ty mimina po hlavách přes fyzly. No jo, ale copak maj děti ňáký občanky? Jak ta matka dokáže, že je její?

Zmizíme, podě.

Třeba pak to dítě urve jiná ženská, aby se dostala ven. Jak to rozsouděj? Jako za časů židovskýho kinga Šolomona?

Padáme, podě.

Ba ne, řekl Sinkule, to se zas uklidní. Policajtům nejde o Němce. Už sem to vyzozoroval. Budou chvíli votravovat a pak se stáhnou. Chtěj akorát ukázat našim, že tu sou.

Já bych nerad dostal. Nechci tu čučet.

K nám už nepudou, klid.

Sinkule byl u ambasády každý den, patřil k těm, které exodus fascinoval.

Podíval se na mě. Ty stejně vypadáš jako Němec, tebe nechaj bejt. Umíš německy?

Ne, akorát takový to hende hoch, los švajne, achtung minen, arbajt macht fraj, ty kraviny z filmů. A majne libe komen fiken, ale eště sem to nepoužil.

Sinkule měl pravdu, policajti se stahovali a do davu obklopujícího ambasádu se vrátilo strašidelné ticho.

Vypadám já jako Němec?

Ty? Málem jsem vyprsk. No, Goebbels byl taky Němec.

Ale umim německy, moje máma byla Němka.

Už sou tady zas.

V prostoru mezi západoněmeckou a americkou ambasádou, kde monotónně vrčely kamery všech televizí světa, obklopeni davem se policajti zřejmě necítili nejlíp. Tihle čtyři týpci vypadali jako posily z venkova. Normálně policajti úzkým průchodem z Rychty do davu nechodili. A když tak jen ve větších skupinách. Němci mlčeli. Ti vepředu pomalu šli, drali se po svahu vzhůru, ostatní alespoň přešlapovali na místě. Obvyčně dav šumí, proplétají se v něm jednotlivé

promluvy, je to trochu jako voda, můžeš lapat slova. Ale oni mlčeli, jako by se rozhodli promluvit až tam, za branou. Vtom se někdo v davu hlasitě rozesmál. Pak se rozplakalo dítě. Po něm další. Najednou bylo náměstí plné dětského pláče, do té doby mě nenapadlo, že to možná mají jako psi, když začne jedno, přidají se ostatní. Ale děti neplakaly kvůli těm několika směšným českým policajtům. Některé byly už dny na cestě, v přeplněných vlacích, v trabantech a wartburcích plných harampádí, na cestě ven z klece, na cestě do Ráje. Některé snad měly hlad, byly nevyspalé, cítily nervozitu rodičů, kteří je unaveně vlekli na ramenou, táhli je do svahu k ambasádě za ruce. A smích nepřestával, byl to vysoký, nervózní ženský smích, chvílemi zněl jako kvílení nějakého ptáka někde daleko odsud, v přetrženém snu, na venkově, v lese, v noci.

Dav se těžce sunul směrem vzhůru a dolní část náměstí se uvolnila. Tam seděli na zemi hlavně mladí Němci. Pili čaj, někteří na náměstí strávili studenou noc a nevypadali, že by jim na nějaké té hodině navíc nějak zvlášť záleželo. Jeden nebo dva dokonce vypadali, jako že jim nezáleží na ničem. Policajti se zastavili u nich. Důstojník nevydržel, najednou vyrazil starší Češce, která Němcům nalávala čaj, termosku z ruky. Kde máte povolení? hulákal. Dav se zase zavlnil a v mžiku tam stála stará paní sama. Obdivoval jsem její klidné hrdinství tváří v tvář nechutnému výlevu policejní zvůle.

To je stará Vohryzková vod nás z baráku, řekl Sinkule. Aspoň si přestane připadat jako matka Tereza, píča jedna.

Jen jí dej, ty divochu! zařval na policajta a začali jsme zdrhat.

Zaplaťpámbů, že na Prahu pošlou vždycky náký burany, jinak bysme se průjezdama nedostali.

Pokřížoval jsem se pro jistotu taky. Vyšli jsme chodbou pod Jezulátkem a zalapali po vzduchu.

Všim sis, Sinkule, že ty průchody teďka začli zavírat?

Hele a to je věc, která mi dodala. Já se jima plížim celej svůj život městský krysy a ty zmrdi mi je zavíraj. Říkám to jen tobě, já du taky. Říkám ti to, aby ses díval, aby byla kontrola, abych nezmizel v díře náký.

Ty deš? Jako Němec?

No a co? Dyť je to hračka, sám seš herec, ne?

Ty chceš zdrhnout s těma Němcema, jo?

No Šulcovi se to už povedlo, už je uvnitř. Včera šel a už je tam.

Co blbnete? Dyť tohle je konec!

Ale to nikdo neví. Němci dou k Němcům, ale ti naši si to nenechaj vyrvat. Já nevím, ale dyť můžeme bejt všichni mrtvý. Dyť maj koncentráky připravený. Nebo můžou mít, to ví každej. Dyť sme na seznamu. Dyť každej, kdo něco dělá, má dneska strach. Třeba to dopadne dobře a zapomenem na to, ale mě už to štve. Já mám prostě strach, že budou střílet. Vo těch tancích si mi říkal ty.

Hele, já si na to počkám tady.

Hele, tady to klidně může jít podle čínskýho vzoru.

Dyť sme v Evropě!

A kdo ti to kdy řek?

Tak ty deš, jo?

Všechno mám vokoukaný, du společně s Majsnerem, dyť sme tu každej druhej Němec. Vůbec nikdo nic nekontroluje, a když tak řeknu, že mi sebrali doklady celníci, tam je takovej bordel na tý ambasádě, že to strkaj do autobusů a lifrujou pryč.

Tak se Čehůni dočkali, teď se Němci sami cpou do autobusů a vydávaj neznámo kam, kurvy zasraný!

Nebuď hysterickéj. Budu tam s Majsnerem, kdyby měl jeden problémy, tak druhej z toho rychle vypadne, ales is gut, nebuď hysterickéj, já ti pošlu čokoládu a přijedu na bílým tanku. Koukej jen, jestli projdem dovnitř.

Takže to začalo u Jezulátka. Šli jsme zpátky na náměstí a k ambasádě. Čekali dlouho. Když procházeli dovnitř, viděl jsem to.

A prošel i Glaser, předtím si odseděl rok, chytli ho pod drátama na Šumavě, ležel celý den zahrabaný v písku, žrali ho komáři, dusil se, ale vylezl v nesprávný okamžik, nechali ho hodiny svázaného do kozelce... s hovnama v cele... teď prošel a z brány si ještě plivl na policajta, Němci se toho chytli, a když byli krok za branou, tak na toho bolševického policajta plivli taky, vypadal za chvíli asi jak od semene

a pendrek se mu bezmocně houpal u pasu, protože se bál... a Glaser se na něj chodil dívat... ale pak už sem nemoh, bylo to najednou divný, jako něco z války, že sem způsobil, že Němci poplivali Čecha, i když to byl komunistickéj žoldák... bylo to divný, že sem se první krok na svobodě nenadech, ale že sem plivnul, říkal mi potom... šli i další, většinou šli opravdu jen ti, kteří měli někoho z rodiny německýho původu... ale prošel i blbeček Novák, prošel a zase se vrátil zpátky do hospody ke Schnellům, šel jen, protože se mu líbilo, že lidi mohou chodit sem a tam.

A tehdy, když ten kašpar hulákal na celou hospodu, jsem pochopil, že to začalo... pohyb, už v exodu Němců bylo něco z karnevalu, který pokračuje dosud, od té doby, kdy vybuchl čas, čas stlačený ve městě zavřeném na klíč, čas, který má svou chuť a barvu, o které nevíš, dokud ji neochutnáš, dokud v té barvě nejsi. Čas, který exploduje, není jen to, co tě drtí, nebo v čem plaveš, můžeš ho mít i v dlani jako látku, nebo minci. Může být jako plyn, nebo hlína, někdy ho cejtíš jako vítr.

Chodil jsem po těch ulicích s Malou Bílou Psicí, někdy jsme se drželi za ruce.

Exodus pokračoval, tu a tam zasáhla přicházející Němce panika, že Češi zarazili odchod... že na střechách jsou kulomety... že Stasi je v ulicích Prahy a s StB některé Němce a i Čechy odvléká... že StB organizuje hněv českého lidu proti zrádcům komunismu, stejně jako gestapo organizovalo hněv německého lidu proti škůdcům Říše... Němci, kteří táhli ulicemi a po náměstí, a Češi, kteří je pozorovali z oken a pavlačí a obklopovali na chodnících a mlčky sledovali ten útěk z komunismu a sami neměli kam jít, protože tohle byla jejich jediná země... pomáhali Němcům, nebo je okrádali, tihle Češi i Němci všichni dobře věděli, jak se to ještě dá všechno zastavit, věděli, jaká síla je od sebe, od tohoto mlčenlivého dotyku může a nemusí odříznout... když byl v ulicích dav, vlekl se pomalu a těžce, mladí dlouhovlasí Němci v partách, kluci vedli holky, drželi se za ruce, někdy, jako já s Psicí, ale šli jinam... stařeny s kabelami, rodiny s malými dětmi, ty držely v rukou medvídky a panenky... když byl ale v ulicích prostor a lidé šli jen ve skupinkách, dosahovaly k nim zezadu, snad

z celého města, nebo snad zvláštní vibrací z pražských nádraží, nebo dokonce až z domácností v Drážďanech, v Karl Marx Stadtu, z Gery, ze Zwickau, z pohraničních vesnic a městeček poplašné zprávy... z těch domácností, kde spěšně balili poslední věci, šperky... balili jídlo a šaty a postě naposledy nervózně prohlíželi pasy a vydávali se na útěk, protože tohle byl úprk před Velkým Bratrem, který jako by si na vteřinku zdřímnul, asi po větší dávce krvavého šláftruňku, jak zas někoho odstřelili, zabili, zůstal ležet... tam u Zdi... Die Unbekanten. Ale Zrůda se může kdykoli vzbudit, čerstvě a pohotově stanout k trestu... tu a tam se mezi Němci rozšířila zpráva, že už je konec, že už jdou pozdě, marně, do pasti... a hloučky zrychlovaly, před posledními sto, dvaceti, deseti metry se někteří dokonce dávali do běhu a v tom už byl triumf, hra... nechávali na ulicích Malé Strany příliš těžké tašky, kufry, deky, do kterých se choulili v noci, když byla ambasáda přeplněná, nafukovací polštáře, propanbutanové bomby ze svých trabantů, nechávali tam spoustu věcí, které na tom Západě ze snu nebudou potřebovat... na ulici ležely zapomenuté a pohozené hračky, medvěd s ukroucenou hlavou a plaváči vyvržené z bolševického rybníku endéer na kamennou dlažbu Prahy, ztracený ve zmatku a spěchu, jistě už je nahradila ta kurva Barbie s nejhebkějším vláskama... viděl jsem pánev a školní tašku, náměstí, odkud vedla cesta k ambasádě, bylo plné německých aut, trabant s peřinou na střeše ležel na boku...

jdou jdou

pánve jim do boků tlučou

děti s peřinami na vozech vezou

ohnivé kříže na nebi

dny slanou trýzní rozleptané

a nikdo nikdo nepoví

kam jdou a co se stane,

řekla.

No, takhle dramatický to snad není.

To napsal Hanuš Bonn, řekla Malá Bílá Psice. Jenže tyhle ty vepřový endéráci, ty do žádný ohnivý pece nejdou.

Hele, dou do neznáma, sou na útěku, hele ty dvě starý ženský, co se podpíraj, třeba.

No právě.

A co si myslíš? Že to je náká Ilsa Kochová? A támhleten dědek Mengele?

Já vim, že je to blbý, řekla Psice. Ale stejně mě Němci serou. Dneska sem byla dopoledne na nádraží a pomáhala jim, ale serou mě. Sere mě němčina. Když se děda vrátil, tak prej vážil 40 kilo. Dlouho ne. A Hanuš Bonn byl rodinnej přítel. Máme jeho Dalekej hlas s věnováním. Stejně za to můžou komunisti, že do nás srali akorát ty filmy, vlastně sem se nikdy s žádným Němcem nebavila.

Až dneska.

Jo. Některý taxikáři je sem berou zadarmo, jiný je šíleně vodíraj.

Některý jim pomáhaj jako ty, některý vykrádaj auta.

To je to vo lidským kmeni, jak jsme si, když jsme byli malí, povídali... Psice doširoka otevřela svá rudá ústa a zakomíhala jazykem... o tom, že když se něco děje, tak se lidi jednoho kmene poznaj. V okamžiku ohrožení se lidi vydělej.

Do tý doby může bejt člověk ale dost strašnej.

Jo, dovolený je všechno, až do určitýho momentu, kdy o něco jde.

O co pak pude, Psice?

Já nevím, o Boha asi, nebo když jde o všechno.

Jenže svým šíleným chováním člověk zlý věci přivolává.

To nikdy nevíš, sou různý cesty a člověk si volí podle sebe.

To je ta naše smlouva.

Smlouva platí.

Sinkule si myslí, že všechny pozavíraj.

Smlouva platí, i když se nebudem bát.

Kulometů na střeších? Já se budu bát asi furt.

Furt. To je síla, jak používáme německý slova. Dáme si někde flašku, asi ne?

Nejdřív ale poď někam do baráku.

No jo, řekla Psice a strčila do pootevřených dveří domu se lvem ve štítu, hele a co tady?

Tady vonělo dřevo, někde jinde byla zas žumpa, sklepy jsme vyhledávali, protože jsme toužili po té díře v zemi, kde mne učila a kde byl svět poprvé skutečný a kde spolu vyrůstala naše těla a kde jsme znali každý centimetr, o který se zvětšilo a zhrublo tělo toho druhého, sebe samého... v těch sklepech byl taky uchován neporušený stlačený čas, v koutech a pod klenbami, v zákoutích sklepů, byl i v pavučinách, které byly jemnými šaty téhle svatby, těch souloží. Mnohdy dole prosakovala podzemní voda, někdy tak stará jako čas sám, čas míval těžkou vůni, sytil naši vyprahlost. Držel jsem Malou Bílou Psici na sobě, anebo si sedla někde ve výklenku a roztáhla nohy, v tom zaklesnutí samce a samice, v tom pohybu, klácení, poznenáhlu přicházel rytmus a v něm se objevovala červená tma a v ní obrazy. Rozpohybovali jsme čas okolo nás, vířil a mluvil mi. Někdy mi do ucha šeptala Psice, dnes mluvila o strachu, kdykoli má přítelkyně sjížděla nehty po mých bocích dolů, rozsekávala mi kůži, jako by v červené tmě pod mými víčky sjížděly blesky. Neslyšel jsem její hlas, bylo to, jako by zvuky v červené tmě vytvářely písmena, ale byla to jen představa zvuku a písmen, její řeč prostě zněla v mozku, řeč můj rostenky byla teď řečí strachu, strachu ze ztracení síly, ztrácela se z nás, protože město proti ní postavilo sílu strachu všech ostatních, strach davu, je to kyselý, slyšel jsem ozvěnou mozek Psice. Dobře jsme věděli, že čas plyne taky nahore, ale už jsme neměli sílu tam dosáhnout... nad ty střechy, kde mohly být kulomety... a nemusely... ale o ně tolik nešlo, byla tam taky hnízda, kde se rodili zmutovaní holubi zasažení morem, hnízda, odkud vypadla mláďata, už jen zrůdy ptáků plné chemie, když poprvé zkusili vzlétnout, padli na dlažbu bez ochrany, bez měkký dlaně mezi sebou a světem, byla tam hnízda, odkud znělo pipání děsu těch ptáčat a už to nebyl ptačí křik, ale sípot nového tvora, malý nestvůry moru, nikdo ho neslyšel, jen snad Starej Bog, a tihle tvorové se rodili jen k děsu a bez naděje a nevěděli o tom, ale já o tom věděl, a proto jsem nemohl tak vysoko.

Taky jsme ztráceli sílu, protože panství krutosti zářilo v barvách jasných jako nebe, když je soumrak ohněm a plný nočních démonů, kteří přesně s prvním úderem noci přicházejí do města.

V těch soumracích jsme stárli a každá buňka našeho společného těla už byla veteránem bitev... a síla mojí Psice se obracela proti ní, protože ona nežila jen pro sebe, už ne, chtěla dál... i se mnou. Ale já se bál... být na světě tak, jak ona chtěla, dát jí to, být tu v někom dalším... ztrácel jsem svou sílu tím, že jsem hrál, v různých převlecích a postavách jsem si ohmatával svět, protože jsem byl plný strachu pro přímý dotek.

Klátili jsme po sklepích, kdykoli to šlo, kdykoli se nám chtělo, získali jsme dokonalou virtuozitu v nacházení příhodných míst, kde bylo teplo a tma a kde ten starý čas šuměl, byl jako něco živýho. Kdyby snad jeden z nás odstrčil toho druhého, kdyby se ho pustil, tak by zemřel. Když se lev páří s lvicí, drží ji zubama za kůži na šíji tak pevně, že by jí zlomil vaz, kdyby se hnula, my se takhle drželi každým pórem. Otevřel jsem oči a červená tma s pohybem víček nezmizela, Psice mě sledovala, usmívala se, ona to věděla asi už dávno, že červená tma je z nás, ale že je ve světě i sama, je jeho součástí jako třeba zvíře, nebo poušť, nebo hovna nájemníků v labyrintu bytů nad námi. Ten oblak, který byl v okrajích pevně zaklesnut do tmy, nás chránil, někdy tmou okolo švihlo elektrické světlo, když šli pro uhlí... ale nikdy nás neviděl nikdo nadaný silou, myslel jsem si... nikdo si sem nešel pro čas.

Pohybovali jsme se v té slasti, a pak mě mozek Psice poslal ke stařeně, která nabírala lopatkou uhlí do kýblů, náhle jsem uslyšel cinknutí lopatky o kbelík ostře jak strunu a pak mě poslala na cestu po stařeně. Očima, kterýma jsem se nořil do očí Psice, jsem se viděl jako malou kuličku, pak jako mikroskopického Gullivera, musel jsem projít každý záhyb kůže stařenina svrasklého obličje, cítil jsem každou vrásku, cítil jsem chlad času v tunelu smrti, kde čekal.

V mých očích, které byly upřené do usmívajících se očí Psice, jsem viděl svou hrůzu, když jsem putoval po kůži stařenina břicha, a poslala mě ještě dál, a teď i v čase, tělem jsem se dotýkal vlhkých zárodků a už to nebylo moje tělo, stal jsem se jednou z látek embrya a byl jsem v něm, čas se náhle otočil a já byl s nimi, když zrály v břiše té ženy a šly na svět v krvi a pláči, cítil jsem, jak se čas zastavuje, když

přišla bolest, a jak vytváří skutečnost, a pak mne Psice znovu vyslala do stařeniných vnitřností, které se mi otvíraly, a znovu jsem byl na cestě ven a pak v Psici a cítil ten tlak v ptáku. Když jsem stříkal, přál jsem si už jít do dne, ven, ale Psice mě držela pevně... teď jsem cítil, jak nás čas života, ten starý čas ve sklepeních, který jsme vyhledávali, začíná strhávat, sesmekli jsme se z výklenku a letěli vzduchem, tělo Psice v mém objetí těžklo, viděl jsem, jak se jí propadá tvář, vlasy jí šedivěly. Měla hrubou kůži, dotýkal jsem se jejího břicha, zjizveného po porodech, a tebe ti neukážu! dala mi větu.

Že by už to začlo? řekla Psice. Vylezli jsme před dům, zpátky do kulis. Z náměstí k nám doléhalo hučení, jako by se všechny ty navždy zaparkované německé trabanty rozjely najednou. Napadlo mě, že by to mohly být transportéry. Třeba přece jen poslali pár tanků. Psice si upravovala sukni.

No hele, já je nosit nebudu, dyť sou dycky vlhký.

Mělas je tam nechat.

Ty seš blázen, najde je nákej čarodějnej úchylák a sme ztracený.

Narážela na to, že jsem ji donutil nosit kalhotky. Jednu dobu je při našich procházkách nenosila, ale já pak náhodou zjistil, že mi víc vyhovuje píchat přes ně, jet přes vnitřní stranu stehna a zaklesnout ptáka pod gumu, dotýkat se té látky, překonávat odpor gumy, ten jakoby odpor mě vzrušoval. Nakonec, Psice byla opravdu malá, takže vzdálenost od jejího pohlaví, která tak vznikla, byla zanedbatelná. Možná taky, že úd potřeboval cítit ještě něco jiného než ji, cokoli, když se mi v těch dnech ztrácela. Snad tím, jak se ztrácela její síla, taky sláblo její sevření. Ale možná že už jsem prostě nebyl úplně nejmladší a pták vyžadoval surovější zacházení.

Byly to autobusy. Desítky autobusů, které stály v řadách za sebou, plné Němců. Lidé uvnitř už byli jiní než to stádo, které plné nejistoty přešlapovalo před ambasádou. Rozeznával jsem jednotlivé obličaje. Měly vlastní výrazy, nebyly to tváře z davu. Už byli jinde, ve vlastním čase, a ten nebyl kyselý, přestali mě zajímat.

Hele, řekla Psice, zahlídla jsem Šulce, tak přece!

Tys to věděla?

Jo, byl u mě, celej šílenej, chtěl, abych ho naučila, jak se řekne dojč: sebrali mi všechny doklady. Pak měl připravený omdlení.

A jak se to řekne?

To já nevím. Myslela sem, že si dělá srandu, a musel stokrát opakovat: Ich bin der auslendr.

Autobusy odjížděly, jak mizel jeden po druhém, prostor náměstí vyplňovali okolostojící lidé. Přicházeli z vedlejších ulic, vycházeli z obchodů a hospod a zůstávali stát na místě. Po každém z autobusů zůstal prostor, který se hned zaplnil. Lidé asi vycházeli i z domů, přidávali se k té mlčenlivé demonstraci z podloubí, kde stáli jako by v úkrytu už možná hodiny. Dívali se za odjíždějícími Němci. Ti v posledních autobusech už nevypadali jako cizinci na útěku, cizinci v pasti cizího města, usmívali se, některým se to asi líbilo, mávat davu. Z jednoho okénka se vysunula ruka s plechovkou Coca Coly, Němec už nedřepěl na studené dlažbě náměstí, předával lesklej pozdrav kapitalismu směrem seshora dolů. Na místě, kde předtím nikdo nestál, najednou poskakovali hned tři kluci, trochu se strkali, největší z nich plechovku ruce vydráp a strčil ji pod bundu a zmizel. Ti dva, na které nezbylo, se motali podél autobusů, dokud jim někdo nehodil balíček žvejkaček, stáli tam a dělili se, řidič jednoho z autobusů na cestě do Ráje je musel z transu vyrvat troubením. V tom tichu historický chvíle to znělo nepatřičně, asi jako uprdnutí při mši, bohužel. Češi mlčeli, Němci v posledním autobuse se šťastně a unaveně usmívali, někteří ukazovali prsty ve znamení V, teď vypadali jako výletníci v autokarech. A lidé na ulicích, ti, kteří už ucpali jízdní dráhu, ti, kteří za posledním odjíždějícím autobusem popošli o pár kroků, aby kradmo zaplnili místo, odkud pootočením klíče ve startéru můžeš překonat železnou bariéru, ne, že bys chtěl, to třeba ne... ale je tu ta možnost... zmizet, ta hranice, je to najednou jen pár kroků po dlažbě, a ta je z dennodenního pohledu chodce tak obyčejná... možná ucítili křídla času, možná byl teď jako anděl, nebo jako drak, tu a tam se perutí dotkl někoho z davu, možná někomu shodil klobouk, někde práskl oknem.

Seshora, ulicemi od Hradu, se zas blížili policajti.

Tentokrát těžkooděnci nekráčeli rutinním krokem komparsistů z filmu o křížových výpravách, běželi. Ksichty jsem pod plexisklem nezahlídl, ale z jejich pohybu bylo jasné, že se těší. Divoký kanci ucejtili napajedlo, napadla mě scéna z džungle, zatančil jsem si jí nohama a chyt Malou Bílou Psici, která se taky celá skrčila, taky je větrila, líp než viděla. První řada fizlů měla pendreký venku. Teď už tu nebyli žádní cizáci, žádný kamery, který by špinily dobrou pověst diktatury. A co se doma upeče, to se doma i sežere, včetně tvýho syrovýho masa, ty zkurvenče, i tvýho krhavýho voka, ještě se po něm olízneš, kdykoli se Zrůdě zachce.

A dem, řekl jsem rázněji, než mívám ve zvyku.

Vtom se dav začal zvolna a pak čím dál tím rychleji roztékat, nikdo nečekal na čelní náraz, tam, kde dřív stála hrozivá jednolitá masa, byly náhle hloučky, a pak už jednotlivci, a najednou bylo všechno stejný jako dřív, tu a tam prošel důchodce, studentík, dělník v montérkách, ženská s kočárkem, lidé ve svých starých rolích, dveře hospod povědomě vrzaly jako na začátku světa. Znovu na náměstí s řinčením zastavovaly tramvaje. Přede mnou a Psici se zjevil Jícha.

Čau, Báro, čau, Potoku! Viděli ste to taky! Sním, či bdím?

Byla to perfektní časová smyčka, řekla Psice. Na tyhle věci je expert, ta moje láska.

To byla demonstrace! Bylo to skvělé! Policajti měli nahnáno jak nikdy, řekl Jícha šťastně.

Byli bez sebe strachy, to určitě, řekla Psice.

Víte, že Sinkule zdrhnul? A Glaser taky, ten seděl, no. Jinak se jim divím.

Co děláš dneska? řekl jsem ze zvědavosti.

Nic, řekl po pravdě.

Pod' na představení, nák tě tam propašuju, řekl jsem blahosklonně.

Co? Vy hrajete?

No.

Víš, že Jirmut zas sedí a Pečorka taky? A zavřeli ty Slováky. Když pozavírali Solidaritu, tak tam ve všech divadlech stávkovali! A tady?

No, to mě nenapadlo, řekla Bára.
 Dyť tady taky někdo musí začít, řekl Jícha.
 To mě zaujalo... začít... to je něco s časem. Ale tenhle přibližně aktivista...

Dyž... řekl jsem.
 Tak začnete třeba vy, řekl Jícha.
 Dyž... řekl jsem.
 My sme jen takovej malej soubor, řekla Bára.
 Dyž my chcem lidem prostě rozdávat radost, řekl jsem.
 Mlčel. Tohle si bude pamatovat, napadlo mě.
 My sme jen takovej malej perverzní soubor, zachraňovala situaci Psice.

No dík, já večer něco mám, tak čau, řekl Jícha.
 Tak čau, řekli jsme.
 Poď na kafe, Báro, sem nějakaj rozlámanej a utahanej.
 Nejdú. Stárneš.
 Stárnem jak vopice. Třeba až komunisti pudou do háje, tu bude kapitalismus.

Snad jo, třeba jo, řekla Bára, vobojí to sou slova.
 Všechno bude soukromý, něčí, snil jsem, i ty tramvaje, i to kafe, co si dám sám.

A baráky budou soukromníci zavírat.
 No jo, řekl jsem, o to bych nerad přišel.
 Ále, až to tu bude normální, tak vyděláme tolik prachů, že nám to bude jedno.

Myslíš?
 Nevím. Já du.
 Co ta flaška?
 Radši du.
 Ty teda deš? Jo? No tak zatím.
 Tak zatím.

Ale vydal jsem se za ní a sledoval ulici, a když jsme šli okolo domu se znamením, přišlo mi vhodný, zas jsem promluvil. Byli jsme tam. A ty, Psice, na svý cestě, pohnula ses, prohnula se, zahla jsi za roh,

budu to tak říkat: zahla za roh a asi šla dál, asi, nebo přece jen vylítla někam do času, možná použila tenhle trik se silou, který mě naučila kdysi dávno na nějakém nudném mejdanu: strčíš prsty do zásuvky a obracíš svou silou proud a deš po něm, v mozku vidíš ty čáry, ty barevné čáry síly elektrického proudu, jak procházejí celým domem, a deš, všemi vývody, všemi stěnami, a když proud prsty zastavíš, čáry se vracejí zas celým koloběhem a splétají se, a ty deš, běháš v tom uzavřeném poli, dokud ti nedojde dech. Dokud nechceš, aby ti došel dech. Tohle je barevná hra. Budu to říkat, ať to tak bylo: tys mě ve sklepeš chytla a držela... a teď sis možná takhle zahrála, třeba se zásuvkou, vzduchem, kamenem, nějakým samcem, s něčím, cos potkala, protože večer jsme představení odehráli bez tebe a já tě neviděl celý roky, když už bych měl pro čas použít konvenční termín.

Chyběla mi v tom představení, protože to byl můj kus, kus pro ni, nebo pro někoho jiného ze společenství. Hrál jsem lidskou růži, měl jsem hodinu na to, abych rašil, rozkvétal, kvetl, opadal a vadnul. Vlastní náplní kusu bylo pásmo krátkých scének, vtipných skečů, diváci se většinou váleli smíchy, já jsem si hrál lehce opodál... chci-pal jsem trochu stranou... v rámci boje proti režimu jsme sem tam přimísili porno, kupříkladu když zahradník dráždil skřítky... sem tam se po scéně prošlo dítě, aby bylo jasné, že císař je nahý... hrál jsem si růži a snažil se dostat do jejího času, do jejího života... když už jsem ji pak musel zabít... Malá Bílá Psice hrála hejno mušek, vše-žravých mšic, dost jsme na té scéně zápasili, celého mě proděravěla, hrál jsem růži, není to moc mužná role, přiznávám, a když jsem opadal, rukama, už na mě ani tolik nesvítla světla. A protože ten večer Psice nepřišla, nahradila jí Cepková, blondýna, a když mi řezala trny, viděl jsem v její tváři pod lícidly tvář Psice, která mi poslala vzkaz, a já slyšel její mozek, byl jsem v červený tmě růže a věděl, že Psice mě chtěla zbavit strachu, ale že já nechtěl, protože zbavený strachu bych už nemohl hrát... bez strachu bych dokázal všechno, ale nemohl bych si tvořit... protože dělat si lidský postavy a hrát si s nima můžu, jen když vím, co je to stará zlá hrůza ze života a taky hrůza z jeho konce... zvolil jsem si strach... a tak mě Psice vyloučila

ze společenství, odřízla mě od sebe... ale slíbila, že mi pošle sestru... že jí naplní mou budoucnost... a v tváři kolegyně Cepkové zazářily dva zelený body podobný magnetům, jako by ta tvář právě prošla žárem... ale ohniště vyhaslo a ženská tvář se pod líčidly ustálila do své večerní klaunský podoby přesně podle scénáře a Psice byla pryč... to kvůli jejímu vzkazu mi na růži tekly slzy... lidi v první řadě to viděli a řekli si, že tanečník Potok je zas zhulenej... ale já na ně sral... vždyť i starej sadista Nero ke své básni o ohni potřeboval dost početnej kompars... a teď trochu tančila kolem mě, hrála nůžky a hrabivou ruku a průtrž mračen s padajícími kmeny, všechno, co má v životě růže opačný znamínko, pak ten schylující se čas zastavila vodou a slunečním paprskem... a obecnstvo šlelo... a teď tu nebyla... po poradě s inspicientem jsem tedy hrál zalévání růže, trubičku v ústech jsem vedl, kroutil po těle, vedla k demižónu červeného, vypil jsem ho ten večer litry a myslel na svou přítelkyni, protože mi bylo jasné, že když nepřišla, tak je to vážný, a pak byla tma, tma Ohnivý vody se střepama v hlavě. A ráno jsem koukal na kolegyni, na Cepkovou, blondýna v mé posteli, to je teda dost hnusný, říkal jsem si a budil jí, aby vypadla. Napadlo mě, že Psice splnila slib a poslala mi sestru, tak brzo? ale když jsem se dotknul těch blondatých loken, zdvihl se mi žaludek.

Nech mě spát!

Cepková, vstávej, poslouchej...

Nech mě bejt... kolik je?

Hele, sou ještě jiný světy!

Ale houby, je jen tenhle jeden.

Fakt? Fakt jo?

To máš jedno.

No asi jo.

**CO MI DĚLALO SRDCE; BĚŽELI JSME.
TY PŘEDMĚTY. TEHDY V KANÁLE. SPIKNUTÍ.**

A pak jsem toho jednoho pošmourného postbolševického dne stál na ulici a byl sám a nic mi ten den z paměti nevypálí. Měl jsem s Mickou památnou schůzku v kavárně Tchibo a položili jsme základní kámen Organizace.

Nic mi nevypálí ani dobu Kanálu, protože ten mi dělal srdce. Šlo klikkovat po ulicích a zkoumat tíhu budov, který nosíš na zádech, a můžeš se svého zrcadla optat: pověz mi, kdo je na světě nejkrásnější? a zrcadlo chvíli mlčí a je to strašidelný a z té chvíle čerpáš napětí pro svůj pohyb a pak je zrcadlo jen předmět a:

rozbitý zrcadlo jsou rozsekaný momentky, koukám se a příjemný by bylo propsat se do třetí osoby, ale ne, mluví Potok: žil jsem po různých bytech a tlupách, a když mě jednoho usměvavého pouličního dne pustili ze starého zlého městského blázince, dostal jsem sociální klíč a díru. Nebyla tu zrovna žádná rodina, kde bych mohl být. Nemohl jsem jistou dobu vydržet žádnou zlobu a žádnou laskavost. Plynární, tam jsem ležel a plnil svou skříň převlekama. Psice byla pořád v mých snech.

Byli tu přátelé a přítelkyně a spiknutí, šlo se zašklebit a říct jo a ne, cha, a přimhouřit oko... byl tu Bohler a Micka a Čáp a Cepková a lvice Elsa a další, každý ve svých kruzích, který se někdy protly pod společným tlakem... a byly tu přezívající předměty, do kterých byl uložen duch, vznikají během války proti smrti, hovním a strachu a to jsou často i materie, ve kterých mají obrazy, zvuky a řeč, i psaná, ta zběsilá, ta pokorná, svůj prapůvod, tam rostou i s přísadami, často v šeru. A jen tak mimochodem a jako by se vůbec nic nedělo, tu po ulicích chodili lidé, kteří nabitý předměty uměli udělat. Některý byli umělci v přezívání i za cenu sebezničení. Některý žili v Perle. Chtěl jsem se učit. Měl jsem hlad. Ostatní obyvatelé mi byli většinou pomalí, nebo dokonce nebezpeční, šedý kyselýho času je dostala, ale štěstí jsem zplna hrdla přál všem, pohrdání si má člověk nechat sám pro sebe.

Žádnej nabítej předmět mi nikdy nezastavil vodu ani tank, ne navrátil nejdražší přítelkyni na její místo a ani jedinou zlou vrásku nezahnal pryč, akorát v sobě polapil čas; někdy to stačí. Jed sem je jako chleba, dával jsem si je do jazyka.

Shodou okolností používám jazyk Slávů, Čechů, otroků, bývalých německých a ruských otroků, a je to psí jazyk. Chytřej pes ví, jak přežít a jakou cenu za to zaplatit. Ví, kdy se přihrát a kdy uhnout a kdy hryznout, má to v jazyku. Je to jazyk, který měl být zničen, a jeho doba nepřišla; už nepříjde. Vymýšleli ho veršotepci, mluvili jím kočí a služby. A tohle má v sobě, vyvinul své smyčky a díry a hadí mláďata divokosti. Je to jazyk, kterým se muselo často jen šeptat. Je měkcejší a krutější, jsou v něm i některý starý dobrý slova lásky, myslím, že je to obratnější a rychlejší jazyk, a pořád se děje. Tenhle můj jazyk nedostali ani Avaři, ani hořící hranice, ani tanky, ani nejodpornější lidskej druh: zbabělí učitelé, dostanou ho prachy zmenšujícího se světa. Ale já mám ještě čas, jak říkal barbar Totila ve svém zlém čase, než jeho bitva začala. Než ho dostali.

Hned poté, co jsme rychle odbyli dětství, jsme s Bohlerem, teologem, chodívali kšeftovat s Polákama. V mládí jsem občas chtěl být Polák. Díval jsem se zpod skály. Nebylo moc času, díval jsem se primitivně. Kvůli závalům. Nejraději jsem měl nejprostší věci; šlo o to

se rychle rozhodovat. Indiáni už byli mrtví. Poláci mlátili policajty. Modlili se. Vodka. Romantika vždy a ve všem, ale ve stoje. Nenávisť ke Zrůdě byla tak velká a pocit ponížení tak silnej, že člověk občas snil o vlastním zavraždění.

Jiný z překrývajících se střepů, momentka: Čáp bílej vzteky čte prohlášení, ve kterém otcové a dědové vyzývají, ať upustíme od demonstrace, protože by se mohlo začít střílet.

Hele, to je šílený, říká Čáp, voni vodjeli na chaty! No a co, tady by je zas zavřeli, řekl jsem znale. No ale o to de! Dyž budou lidi tancovat před a pod pendrekama a budou vědět, že tihle sou v base, tak je to v pořádku. Ale na chatě!

Pak Čáp přijal zodpovědnost, která se válela na ulici, a zorganizoval svý vlastní výrostky. Podepsal jsem mu opovědný list jako první, protože jeho vize království byla to nejmagoričtější, co se vyskytlo. Hele... nic nefunguje, ale člověk se musí snažit... bratři Poláci maj církev, naši byli zničený... hele? Ale no jistě, přitakával jsem, no jasně... musíš si sám vytvořit systém, nebo budeš ztotočen systémem někoho jiného, říkával Blake. Ve střepích zrcadla se znovu objevuje Bohler: Vem ty hodinky vod Tokštajna, střelíme to Polákům, plus ideologickou diverzi. Burza byla samozřejmě ilegální... ty mě pěkně serou ty naši blbi, vykládal Bohler a usmíval se na polský bandity, dyť to voni neviděj, Čehůni, že tohle sou aspoň chlapi, dyť jejich rodiny by mohly vyhladovět, tak voni obchodujou, co maj dělat, nepěstujou hnusnej hřích skuhrání... kradou... Poláci krváceli a bojovali pořád, říkal zasněně Bohler, polskej národ je Kristus šílený východní Evropy, říkal ten rouhač... polský banditi vyložili autáky plný pašovanejch kazašskejch koberců a jeden z nich s kobercem přes ramena kráčel v zapadajícím slunci, proto ta vize... a kdo je to ten pán, co visí tu... ten pán, co paže rozpjatý má jako aeroplán?

Ti starší a chytřejší, kteří říkali: nechodte tam, dyť můžou střílet, nás prohrávali, a kdyby to nešlo potom tak rychle, ztratili by Čápy výrostky... ten byl v té době pořád hubenější, kudrnatý vlasy mu vlály a oči se leskly... rozdáme jim to, ale po modlitbě! říkal sem v kostele... v žádným případě ne! protestoval Čáp, naopak, ať je to

vyruší, hergot!... dyť spousta z nich stejně slova nevnímá... to byl argument, podávali jsme křesťanům letáky s českým lvem, co trhá řetězy, chňapali po tom a vyděšeně zírali, strkali letáky pod kabáty, do tašek, kabelek... jeden chlapík mi řek „děkuju“ a v očích měl úsměv, radostnej, ten věděl, kdy je čas války a čas modlitby, že to splývá... jedna jediná sestra mi podala ruku... taky se smála... letíme k Ignácovi, pravil Čáp, a v průchodech a průjezdech jsme se pohybovali rychle a obratně s pohledama nalevo a napravo a s očima vzadu, rychle a tiše s tou starou dobrou katolickou radostí ze života... Čápovo učení bylo čím dál přitažlivější, protože věděl, že válka proti komunistům musí vést i k osvobození mravenců a všech tvorů, že nikdo nesmí ublížit bezbrannejm a mláďatům, a kdo ano, tak musí přijmout trest... jenže jeho království byla vize království, který není z tohoto světa. A pak jsem žasl čím dál víc, protože Čápovi výrostci... to byla ta nejotrlejší banda, s kterou jsem měl tu čest... těžký cynici, čas od času mimořádně zoufalý... v době, kdy my ještě v mládí bojovali se školou, oni už z ní utíkali, kašlali na všechno... v době, kdy my sem tam a pokradmu strhli vlajku, oni se učili tancovat pod pendrekama... některý byli hodně mladý... skoro děti... a zkušenost z blázců a cel, kterou jsme měli my, nejdřív od těch, co byli o deset let starší, a pak sami... jsme předávali zas jim, jenže oni byli tvrdší... v době, kdy my sbírali známky, oni sbírali z dlažby nábojnice od plynových granátů a měli z toho legraci... a měli taky polskej model... a jejich jazyk se pohybem po dlažbě zrychloval... oči nám někdy zářily ohněm... ve vzduchu a pod zemí hřměly stroje nepřátel, ale my měli vizi.

Vždyť každéj ví... v tý tehdejší dnešní střední ženě, Evropě, jsou jen psi, vlky vybili, v týhle rezervaci se člověk mohl věnovat už jen ilegálnímu šamanství a jen tu a tam a občas na prchavej moment zatančit a mít sílu bojovníka, člověk k smrti připravenej.

Na ulicích bylo bití, bylo tam připravený, ale lidi s vizí si pro něj šli zas a zas, protože nic skutečnějšího pro ně už nebylo.

Čáp v Železný házel dlažební kostky po transportéru a jeho výrostci byli nadšený... protože království tu samo od sebe nebude, to

dá rozum. Byl to pohyb, bylo to nový. Kolik lidí tenhle pohyb přijalo, je jedno, v loajálním zdravém chrupu stačí jeden zkažený zub, aby Zrůdu aspoň bolela hlava...

A nikdo z občanů, kteří měli obraz Poláka chytře vmanipulovaněj do svejch blbějch hlav jako obraz hladovýho ubohýho nepřítele, netušil... a nikdo za hranicema v Polsku o těch českých Pepících netušil... nikdo o našem šílenství netušil... nikdo, kdo monitoroval z družice, či zavěšenej ve světlíku odposlouchával zjizvenou řeč našich družstev, tu zrychlenou městskou mluvu... a ať už seděl na chatě, či snad v base, nikdo netušil, o co v spiknutí vlastně jde... všechny ty rozptýlený bandy městskýho podzemí se připravovaly na důležitěj úkol, spěly ke konečnýmu řešení úpravy duše... věštili z vlastních střev plných strachu, s napětím sledovali chvějící se oblohu... tajemně šli budoucnosti po krku a v spiknutí nepřipravovali nic menšího než atentát... totiž: konečnou a surovou vraždu na Josefu Vissarionovičovi Švejkovi.

**DAVID SE UČÍ. BYZNYSOVÁ STEZKA.
JSME RYCHLÍ. LAOSOVÉ. CO SE NOSILO.
RODINNÁ TLUPA. STUDNA.**

A pak jsem stál na ulici, byla svoboda, bylo půl sedmý, počasí tak březen. Nahoře byly mraky, dole asfalt, ulicí chodili lidé s taškama, vedli svoje děti a psy, byla svoboda a čas vymknutý z kloubů šlel. Nechal jsem se jím vléct, byl to jiný tanec než s Psicí, jiný než tanec růže, jiný než s pendrekem, neměl konec, zdál se nemít konce. Lidský čas se zrychlil, byl jsem v převleku za mladého muže, s tygří kravatou, pod paží desky, šel jsem na schůzku se společníky. Šel jsem tak akorát, abych dorazil včas, čtvrt hodiny před, to byla součást malý společenský smlouvy o podílu, šel jsem, protože řídit auto jsem se bál, ne, že bych si ho nemohl dopřát. Micka se taky změnil. Jemu žíhaná tygří sekla. Chtěl točit prachy, jako moje Psice točila elektřinou, ale neuměl vysílat signály. Staral se o papíry, byl to právník, zapomněl na všechny léčebny svýho života a dodělal školu, byla svoboda a on začal kouřit doutníky. Na signály tu byl David, stratég a hlava malý smlouvy, jediný z nás byl z venkova, do osumnácti lezl

po stromech, a tak měl jako jediný pevný zdraví. Potřeboval naučit jen základní věci.

Hele, když jsme byli za Mošnou naposledy, tak se třikrát podíval na hodinky, učil ho Micka. Co má bejt, řekl David učenlivě. Když Mošna zahlídne hodinky, tak vstanem a dem, je to neklamný znamení, řekl Micka. Proč? chtěl vědět náš šéf. V učebnicích pro budoucí psychiatry je přísněj zákaz dívat se na hodinky, citlivý pacienti maj pak právem pocit, že maj vypadnout, řekl Micka. A doktor má po příběhu, dodal jsem.

To Micka Davida první poučil o Tajemství. Nebylo to úplně nutný, protože David se jako člověk smlouvy narodil, potreboval jen terminologii. Společně jsme ho pak učili jíst příborem, mít oči vzadu, promluvit s ženou, dávat úplatky, být na třech místech najednou, jezdit v metru bez držení, ředit faktury a foukat na ně, lézt faxem i telefonovat. Co je ve vietnamský hospodě lepší, Davide, jíst příborem, nebo hůlkama? Asi hůlkama, ne? Dyž jíš hůlkama, máš jednu ruku volnou, dyž příborem, aspoň držíš kudlu, uvaž to, dobře to uvaž. David kejvnul a Micka na mě hrdě pohlédl. Snažil jsem se taky: Davide, co je těžší, kilo peří, nebo kilo granátů? Blbce. No tak, co je lehčí, litr z hlavy, nebo kolo? Váhal, ale věděl.

Věděli jsme, že Slováci sou rychlý Moraváci, Moraváci že mají kilometrovej drát, Češi že myslej za roh a Pražáci že sou nadutci a svině a že všichni jsme na jedný mapě s ostatními. Micka a já jsme se narodili s asfaltem mezi prsty, Bohler nevěděl, kdo je, ale vystudoval teologii a David byl buran, ale rozkoukával se rychlostí světla a neměl komplexy, protože jsme ho drželi za ruce. I v době jeho nevinnosti, když se teprve dostával do obrátek, mu žádná pražská svině nikdy neřekla nic o nekonečný směšnosti jeho pohybů, celkového vzhledu, nemluvě o hadrech a přízvuku. I když to jistě mnohé kamarádčky svádělo, nikdy jsme nikomu neposkytli dost času.

Kdybych ho ale neznal, nebo hned necejtíl, tak bych si možná taky rád praštil, přiznal se jednou při malý taneční v Dómu Micka. Sledovali jsme zrovna poděšeněj obličej jedný z přítelkyň, s kterou se David pokoušel pohybovat. Bohler se jen zvrhle zasmál. Mnou

projela vášnivá touha po Psici, bylo to něco mezi bolestí zubu a představou ostrýho nože, pozor, jak tohleto souvisí s Davidem? Je to znamení? ptal jsem se už tehdy sám sebe nebo snad svojí síly. Ta mlčela.

Micka pořádal papíry, pohrával si s razítky, ladil kontakty, tisknul páku k zemi, už už to mělo začít, chtěli jsme vypustit džiny a já doufal, že to půjde v přímce, protahoval jsem se, kroutil tělo, cvičil jsem si řeč pro hru.

Bohler tu stál, pomocník, taky čekal na pohyb, oči upřené vzhůru. My jsme byli připraveni.

David zatím nesmyslně koulel očima, vychyloval hlavu, nedával pozor na pohyb paží a kolenou, někdy dokonce chodil, aniž by hýbal rukama, jako by pásl krávy. V Galaktickém baru, U Černý, nebo v Dómu se vždycky rozvalil a čučel na tu okolní městskou i přivandrovalou sběr a lil do sebe Vodu a vůbec si nedával pozor na levou stranu, odkud nejčastěji přichází anděl smrti. Když uviděl černou kočku, nechápal, proč by měl uplivnout, cožpak žvýkám náký tabák, cápcí? divil se. Nechápal, proč máme na umělohmotných stolech v bufetech po ruce vždycky párátka, kolíček na prádlo, kus klacku, nevěděl, že zaklepáváním na dřevo už leckdo odvrátil těžký průšvihy. Do taxíků lezl zásadně hlavou napřed a ne nohama. Nebál se mlhy ani šera. Neuměl ve správnou chvíli, když se ti svět naplní a je jako číše a přetéká, plakat, aby se uvolnil pohyb tvýho rudýho sladkýho srdce, ale to se nám ho nepodařilo naučit. Nevěděl, že po laciným víně nebo kořalce je důležitý se vyblít, nebo člověku naskáču husí skvrny. Ale laciný chlasty jsme v téhle partě dlouho nepili. Zakázali jsme mu nosit náhrdelníky... potom se potíš a seš neohebněj, poučil ho Micka. Z toho byl smutnej, nosil náhrdelníky ze zubů a drápů medvědů, který zabil nožem tam doma, vysoko v horách. Možný je mít akorát prsteny, v krajním případě náušnici, náramky sou nesmírně individuální, dyž tak je dobrý stříbro. Stříbro je dycky dobrý, snažil jsem se ho utěšit. Nakrátko, dlouhý vlasy, normální cop, to jo, ale nikdy ne tenkej vlasovej provázek, nejseš krysa, seš chlap, šel Micka do podrobností.

David studoval a my žasli, co všechno víme. Micka ho učil zásadám boje zblízka, já, jak z boje zdrhnout, a Bohler ho naučil otčenáš a dal mu růženec. Byl to Davidův první svatej provaz a bylo dojemný vidět, jak na to boží lanko nechápavě civí. Bohlerova Laosanka byla první člověk, který se Davida opravdu dotknul, a to pro něj bylo tak neuvěřitelně krásný, že za ní dlouho chodil jako psík a nechápal, že to není její speciální povahová vlastnost, ale že to více méně dobře dokážou všechny naše přítelkyně. Komplexy neměl, protože ho nikdy nikdo neurazil: dávali jsme bacha, tvrdě; stejně jako legendární Stráž Řásnovky.

Od té chvíle, kdy ho Micka našel na nádraží a svým instinktem starého praktika objevil Davidovy skryté strategické schopnosti... já viděl, člověče, jak tam stojí a civí... do chromovejch částí, přes strážný a vokolo... je hladovej... a cejtil sem to ve vzduchu, jak kombinuje, byla to síla... bylo jasný, že nemá prachy, a pak zmizel a za tři minuty už to měl... cejtil jsem, že vůbec neví, kde je, ale bez rozmyšlení vyrazil po správným směru, pod most, řeku si držel od těla levou malíkovou hranou, ruku zdviženou, myslim, že ani nevěděl, co dělá... vono to v něm *cejtilo*, co má dělat, šel přece pod stínem Příšery a vůbec se nebál... a viděl jsem, že ten kluk dokáže, co chce, šel po čichu, motal se po známých centrech a zbytečným se vyhnul a nezbytným prošel beze šrámu... a bylo mi jasný, že vidí, že ví, o co jde... to Micka přitáhl Davida k tlupě a ten mladej kluk se okamžitě nikdy nevyřčeným, ale neodvolatelným rozhodnutím stal členem tlupy, která se o něj už postarala.

Byl tu, aby tvořil pevný článek v smlouvě, chránili jsme ho, dokud to bylo třeba, a potom i on chránil nás.

Byli jsme společenství, které se sice může silným otřesem rozpadnout, ale jinak je tu kvůli tomu, aby otřesům čelilo. A navíc jsme se měli docela rádi. Přes všechny ty vtipy, vtípky, chlast... denní stihomam, kdy ulice zešedne a domy na jejích koncích se k sobě náhle začnou svažovat... a noci, kdy cítíš bušení svého srdce, jako zvuky vzdálený výhně, kovadlinu... temná láska tě trhá, protože jde o vážnou věc v chaosu, když pojmáš nějakou cizí zatoulanou fenu

a vlastně nevíš... kdo je kdo... přes všechny podrazy, rychlý pohyby, přes všechny ty spirály řeči, kdy svému druhovi meteš do tváře kocovinu vlastního běsa, tu je podaná nahá ruka, ta dlaň beze zbraně, ty nekrytý záda tvýho druga, který tu jsou zdánlivě nastavený k hryznutí, ale ty víš, že ve skutečnosti tu jsou kvůli tomu, abys je bránil... a ten člověk s očima otočenýma na druhou stranu zas bude bránit tebe... protože chcete přežít a čekat, jak dlouho to jen jde... ze začátku jsme chodili raději pořád s ním a jen do našich podniků. Musel změnit řeč. Hele neříkej už tý holce vůbec nic radši... šetera... tohle jí nemluv, jo?... řekni radši, že je dneska divnej tlak, poučoval šéfa Micka a krájel mu zvířecí maso na talířích do úhlednejch kousků, protože David tehdy ještě rostl a šileně hltal. No tyhle růžový sluchátka jsou docela dobrý, říkal jsem šéfovi, vážně, dou ti k šále, ále, do prdele, zrovna mi spadly do výkopu, koupim ti nový. Ne, Davide, opravdu ne, poučoval našeho šéfa Micka, nemůžeš mít Kjusu, fakt ne, takhle můžeš použít jedině Toshu, nedá se nic dělat, tak to prostě je.

David velmi rychle chápal, co je, co není a co může být a na čem z toho v dané chvíli opravdu záleží. Začal myslet za roh. Najednou se vynořoval v podchodech a mizel v chodbách, mával na nás z cimbuří, zatímco my jsme se na zpěněných koních řítili teprve k vodnímu příkopu. Tak rychle se dostal do slangu a správná slova používal tak dokonale, že mi došlo, že s časem tehdy vybuchla i čeština.

Pak se nám začal vzdalovat, začal sám vysílat signály a udržovat v pohybu chobotnici, jejíž chapadýlka sahala do úřadů a mezi byznysmeny a party grázlíků, které jsme taky tu a tam potřebovali... začal nás řídit, což naší pohodlnosti... my pražský chytráci s heroickou minulostí Kanálu jsme se bradavic na chapadýlkách přece jen trochu štítili... jenom vyhovovalo, a pak přišel Žralok jako ministr zahraničí a my se rozrostli.

Viděl jsem znovu Psici a David porušil malou smlouvu, zakopl o vodní mlýn, neměl už vůbec z ničeho strach, všechno mu splývalo a zešílel.

Od počátku ale mezi námi vládla velmi dobrá nálada. Byli jsme rytíři Tajemství a čekali jsme. Pracovali jsme i se svými pomocníky

jako roboti. Jednou mě dokonce napadlo, že jestli je v téhle proměně něco lidského, tak je to ze Frankensteina.

Někdy na úsvitu, ve svobodě jsme se rozhodli vydělávat peníze, nějak se v tom změněném světě okolo zaměstnat. Zalíbily se mi především mince, oči rozprostřeného organismu, průhledy někam, chladný jako vzdálený hvězdy, taky jima fičí studeně... brzy jsme pochopili, že peníze nejsou ten kov, za který si našinec koupí pivo nebo láhev červeného a Severan rum, ale že peníze jsou dluhy, papíry s razítky i bez nich, peníze rostou z peněz, rozmnožují se dělením jak buňky... peníze jsou slova, známosti, podrazy, sliby, peníze magicky reagují na leštění těch správných klik, jejich hromady těžknou úsměvy na správném místě a ve správnou dobu... magnetem měny bývá slušnost vůči téhle bance a agrese vůči téhle partičce a nejméně peněz na svém hřbetě nevozí divokej pes, nebo malebně tetovanéj drak ze snu vraha, ale chytřej úhoř.

Micka prachy chtěl, já zabíjel zbytek svojí síly a vnímal pohyb a hledal sestru a David se tvořil, začínal žít, on se narodil do svobody. Roztáčeli jsme stroj, o kterém jsme tušili, že nás může i zničit, ale smrt byla v těch napjatých chvílích přesunování bohatství jeskyně s pokladem jen další tajemná a skvělá, který jde nasadit vlastní rytmus. V tom jediném nepřetržitě trvajícím okamžiku, kterým je čas zběsilosti, máš smrt za neviditelnou přítelkyni; a taky jsme spoléhali na instinkt.

Když nás tehdy v předvěku, před časem nezačala Zrůda se svými tanky, armádou a policií, čeho jsme se měli bát teď? Kriminál... kdyby něco prasklo, kdyby to chytře rozhozený známosti nevydeřchaly... by teď byl podobnej akorát tak dětskému leporelu, potom, kdy člověk viděl ksichty fízlů *zespoda*, kriminál teď: no jo. Micka souhlasil. Bohler mlčel, on si na rozdíl od nás za drátama poseděl, teď zas kroutil oči vzhůru, smáli se. Zákony buď neexistovaly, nebo ano, ale stejně nebyl nikdo, kdo by o ně dbal a měl na nás smyčku, ta písmena paragrafů neměla platnost... mluvím pořád o roce 1 a 2 a 3 a dál po výbuchu času... neměla platnost pro nás, protože my jsme byli rychlí.

Tak jsme raději uzavřeli malou smlouvu sami mezi sebou, protože jsme se báli o duši.

Řekli sme si, že ne, řekl David Bohlerovi, žádný kšefty ne, Ukrajinci ne, Jugoši ne, Rusové ne. Taliáni možná, Řeci možná, Albáni ne, Poláci ne, nikdy ty pražský, žádný tvrdý gangy, my na to serem. Ste rasisti, zamumlal Bohler vzhůru, úpěnlivě, směrem k svému Bogu, je podmazanej, řek sem si. Ste rasisti, zaprosil ještě jednou pomocník Bohler. Nejsme, ale ty seš blbec, řek David. Pronajímání domů jsme ale svěřili Bohlerovi jednou provždy. Čas od času se do naší jízdy snažil upíchnout svý temný obchodní přátele, ale David, teď už šéf, ho držel pevně. Když s námi pomocník Bohler kvůli svý veliký slitovnosti se všema podezřelejma začínal mít problém, odvetně pustil pár slov v tom smyslu, že baráky, jistě zdroj příjmů tlupy, vlastně vymodlil. Sám jsem, po uvážení, musel přiznat, že na tom něco je.

Poslanec, který se svou partičkou prosadil zákonnou výjimku o zrušení nájemní smlouvy, vlastnil pět domů. Ani ty chudáky nájemníky nestačil všechny vyházet. Měl smůlu, Micka s jeho úhlavním nepřitelem, dnes policejním důstojníkem, dělal kdysi v kotelně. Já znal poslancovu nevlastní dceru, spávala s jedním mým drugem z dosud živý doby. Stačilo to. Toho dne, kdy nám přinesla fotokopie s vyretušovanými daty na poslaneckých pozemkových smlouvách, jsme to sice zapili, ale to jsme ještě netušili, že David dokáže pracovat tak rychle, že nám tři z těch domů spadnou do klína. Pronájem bytů dostal Bohler, protože jsem o to stál. Pořád jsem k němu cítil velké dluh. Já za něj v tlupě ručil, byl to pomocník, o dělení se mu mohlo jen zdát. Ale na to on kašlal, zajímaly ho důležitější věci.

Sežrat i prostor před domy byl jeho nápad. David by teď už uměl poslušně vstát, kdyby úředník Mošna pohlédl na hodinky, ale ten se na ně nedíval. Ani ho to nenapadlo. Díval se na papír s datem 1952, který mu David držel před očima. Byla to kopie hromadného rozsudku smrti a jméno soudce bylo čitelný. Pro Mošnu to bylo takový zrcadlo pravopisu. Čert ví, jestli ho starý nepomstěný viselci aspoň tlačej ve snech... David měl v ruce ještě jeden papír, mohl

říct něco jako: Tak teď podepiš tohle, ty kundo... ale byl to slušný chlapec a ke kundám cítil akorát vděčnou úctu spojenou s něhou... ale jiný slovo mě tehdy nenapadlo, řekl. Řekl jen první část té věty. A úředník Mošna podepsal.

Úředníka Ludviga nám seslalo samo nebe. Hoši, vy si žijete, vy nevíte, co je to úřeničina, vy si žijete. Já mam taky doma bicí, ale nehram. Myslel, že žijeme divokým a vzrušujícím životem, chlatal s námi a pubertální polopanny flákající se ve sklepních místech a otrávené nudící se lovkyně podél barů považoval za sexy bohémky. Byl to náš člověk ve vládě. Než mu Bohler podal aspirin, který Micka vydával za LSD, měl jsem už takový vztek, že jsem chtěl ten prášek alespoň umazat, ale David mi to zakázal. Někdy jsem míval vztek, že je to takhle jednoduchý, úplně jsem běsnil a věděl, že my to vlastně zkoušíme hnát, až kam to jde, vyzkoušet pružinu, vlastně jsme chtěli lítat.

Ludvig podpíral očima strop, hlasitě vzdychal. Nechtěl ztratit kontakt s opravdovým životem. Zázrakem ožíval, jen když se řeč stáčela z byznysu na umění a zpátky. Já ti dodám vosumdesát nejlepších architektů na ten paláček, samý bezvadný kluky, Umělce, kerejm nejde o prachy! Ty vaši architekti by vás pěkně voholili, člověče! Micka ho okouzloval. Ale všichni jsme byli „bezvadní kluci“. Asi byl teplej, protože žádnou z našich přítelkyň nikdy doopravdy neodtáhl. Buď mu stačilo, že ho vidíme, jak je žádoucí, když nějakou osáhal někde v rohu, nebo o ně doopravdy nestál.

To mě sere, říkal Micka, docela bych chtěl slyšet vyličený, jaký to má doma. Třeba se do hotelu bojí a doma má nákou manželku, řekl jsem. Spíš mu nestojí, řekl bohoslovec. Micka pokynul a k nám si přisedl další bezvadný kluk. Tomuhle architektovi dáš šanci, Ludvigu, nebo tě na místě rozpáru! žvanil Micka. Ludvig vytáh šanci a hodil ji přes stůl, měl jich ve svém životě najednou pro každého dost a ve všeobecný opilosti bylo i normální, že výtvarník tahá pestrej diplom s sebou, byly tam zlatý písmena, viděli jsme to všichni. Micka byl čím dál tím lepší a náš člověk ve vládě roztával, smlouva byla v kapse a tu stačilo jen sešpendlit.

Pak jsem se musel do prostoru vplížit já s bohatou škálou převleků. David vysílal signály, kam zanést obálku a kde promluvit prostě a trochu stydlivě, kde neohrabaně postávat u dveří se zářivým chlapeckým úsměvem, který rozhodovač je na chlast a ocení Vodu... kterej úředník chce vzpomenout na dobu Kanálu a chce kolečka... lesklý klepky opravdovýho života s holkama, nebo bez nich... kdo říká umění s velkým U a touží po tom, aby si tykal se Jménama... protože spousta lidí z ateliérů byli taky přátelé a to většinou chudý... tak dostali sako a signál, kdy kde bejt, sem tam někdo zajímavě hovořil i o sebevraždě... a já věděl, kde vysunout bradu a lesklý zuby i boty a kde bejt chlap, prostě český člověk, trochu bodrej, trochu naivní... když se ruka k ruce vine, tak se dílo podaří, ale jestli nemáš zájem, tak nevtavuj a vypadni... kdo si potrpí na starý dobrý disent a bojuje proti korupci, abych ho mohl jako starý spolubojovník ujistit, že tato dynamická skupina mladých mužů... a půdorys nové vládní budovy se začal rýsovat přímo na našem pozemku... a ani jsme se nedivili, když jeho cena závratně stoupla... střelili jsme tu dlažbu... a velká legrace byla, že z oken Bohlerova bytu jsme viděli přímo na staveniště vládního paláčku... a shodou okolností se ruchu na staveništi ujala nám nakloněná stavební firma... věděli proč, chytráci... a když dodávky vázly, rozšustily se obálky a ty, které šly k nám, byly vždy tlustší než ty, co šly od nás... kroutilo mi to střevama, vážně je tohle možný... pitomci, ale chtěl jsem to, chtěl jsem to až do dna hnusu a zábavy z něj... se strojkama přišel Micka a s hadrama já, ty indický látky šly různějma kolejema přes Mongolsko, byly neuvěřitelně levný, a protože se nám podařilo jich tuny skoupit a na zbylý tuny pak díky bakšišům pro různý Ludvigy pátý až šestý ligy shodou okolností uvalit děsivý clo, stali jsme se pány indických látek po celý rozpadající se republice... a zatímco já využíval prchající zbytky síly k hypnotizérství a plaval v pokojích a kancelářích a dokonce v jednom či dvou delikátních případech i na chatách těch různých Ludvigů pátý ligy... aby bouchli razítkem... Micka za babku skoupil sklady plné neprodejného textilu na okrajích Prahy... nekvalitní trička a spodky bratru za dva miliony, svini za šest... a ty šly díky

Bohlerově Laosance do její rodný země, kde s nima na čas letadlo zmizelo, ale pak se trička objevily v podobě mastí, mastiček, nakuřovadel, klobouků vhodných na kamenitý pole do převýchovných táborů, barevných stuh, bambusových kopí na bůvol, nekonečných svíček, miniaturních buddhů a klapáček na strašení ptáků, až jsme Bohlera málem vyhodili, vyhazov za čtyři m. by pro bohoslavce znamenal přinejmenším pád ze schodů, já bych ho chránil, ale David byl tvrděj a Micka byl vždycky kruřas... ale včas se objevilo šest bratranců Bohlerovy kočičí Laosanky a platili v dolarech, protože za trička a spodky pořídili miliony tamní prapodivný měny, za který na koupili surovou gumu a rozjeli vlastní kšefty s Hongkongem. Pak je začala pálit komunistická půda jejich vlasti pod nohama, tak to vzali rychle kolem světa za svou sestřenicí... já je chápal, byla skvostná od svého úsměvu až po kořínky chlupů, ty jsem cítil, kdykoli jsem v její přítomnosti rozvibroval zbytky síly... její břicho ani zadek jsem si ani nechtěl představit, a kdyby moje síla neumírala, byl bych ji Bohlerovi vzal... a taky se chtěli seznámit s těma fantastickejma kšeftákama, kterýma už jsme v té době byli, a rozjet něco většího nebo menšího ve východní Evropě, když B.o.g. dá.

Vemeš je do baráků, řekl David Bohlerovi.

Dyť je to šílený, všechno je plný, museli by bydlet se mnou!

Jedna ze zásad, kterou jsme okamžitě přijali, abychom se příliš nezalíbili Dáblovi, byla, že naše nájemníky nevyhodíme. Ovšem jistou věc jsme na nich přece jen vykonali... jedinej snad ústupek na poli práv nájemníků... ke kterému jsme je přesvědčili... totiž museli na trávu za baráky snýst všechny své odporný mnohobarevný TV stěny a různý ty pohanský televizky... a Bohler je jednu po druhé rozsekal sekerou, protože se Zlým se nediskutuje. Satelity našich nájemníků jsme posráželi ze střeš a všechno jsme jim samozřejmě zaplatili do posledního jedníku... akorát z té Satanovy trubky, z toho starýho ideologickýho debilizátoru lezou ty nájemnický bandě všelijaký vizíř, všelijaký upíři hladový do hlav... a to hlavně do dětskejch... a nebudem přece ve svém bydlet s partou příšer, argumentoval Bohler a my ostatní jsme přikyvovali.

Jenže teď musel upíchnout partu bezvěrců přímo ve svém našem bytě tlupy. Ale dyť ta bába v druhým patře už brzo bude do kopru, konejšil bohoslovce Micka, nák to vydrž, dyť máš ten největší bejvák.

Bohler měl pět pokojů, ve kterých bydlel s laoským květem, pravda, v jednom postavil menší oltářík, tam jsme po práci spočívat nesměli, ale pár buddhů se mu tam jistě ještě vejde, usoudili jsme.

Hele buď s nima zadobře, pokračoval Micka, voni sou fakt dobrý, a jen co jim seženeme azyly, pohlédl významně na mě, tak se budou sakra hodit, David kejvnul. A že minimálně příští století patří žlutý rase, to je nad slunce jasnější, vo tom je už v Bibli, vid', Davide? Jo, řekl David. Cha, cha, řekl Bohler.

V nejhorším ty pasy Laosanům vyrobíme, co má bejt, řekl jsem si v prvním patře impozantního mrakodrapu Cizineckého odboru, protože ten barák ke mně byl od samýho začátku nepřátelskej... ale pak jsem na chodbě vrazil do Lexy, já, ahoj, to seš hodnej, že si přišel, povídal, pod' do mýho kanclu. Ani jsem nevěděl, že přítel z živý doby, kdy jsme žili v mrtvým světle Zrůdy, zased v momentálně důležitým úradě. Budu asi muset doplnit svý seznamy, blesklo mi.

Kdysi jsme spolu balili knížky v jednom skladu, brožury, hromady brožur s Marxem a Leninem a Krupskou a taky Engelmordem, a tak nás to štválo, že jsme plánovali sestavení balónu, kterej nás vezme přes dráty, já projevoval starost o palebnou sílu kulometů ze strážních věží, ale Lexa jedno řešení měl: tak plášť toho balónu pokovujem, no, řekl. Víckrát jsme o tom už nemluvili. Ale mohl by s řešením přijít teď, napadlo mě.

Hele Jituš, povídal Lexa, hoď mi tam áčko na céčko, a ať je klid, mám tu starýho kamaráda. Miluš, pohni s tou dvěšpětkou, ať je to rozjetý, než přijde Šéf! Irčo, zavolal, a když krásná vešla, tak řekl: Irčíku, hele to je Potok, to je umělec, herec. Vážně? A v kerým filmu ste hrál? No, třeba Vesnico má středisová. Vážně? A koho ste tam hrál? Já nák... Tam sem hrál akorát Šafránovou. Šla pryč. Lexa se nesmál. Promiň, zdrz sem, řek sem... Ale ne, to víš, ne, já jen chtěl holkám ukázat, že sem taky... to víš, teď je ze mě ouřada, no jo. A co vy, co ty, jak žijete? Furt hraješ? No jo, furt a jak, málem jsem

se rozesmál. Pak mě něco napadlo, hele, Lexo, znáš někýho majora Mrkvicu, tady z pasovky? Jo, to je tvuj známej? To je dobrej kluk, ten povýšil. Mrkvica je ta svině, která mě nepustila za mou první ženou, řekl jsem. To je ten z těch hajzlů, kterejm bych pliv do ksichtu, to je ta svině, kerá mi radila, abych emigroval... v zájmu státu, prej, říkal ten major Kurva...

Hele, Lexa vstal. Já do pytle tyhle věci vim jako ty. Ale von je profík, my tyhle lidi potřebujem. Já na to narážim dnes a denně. Kruci, ty si chlastáš, hraješ někde po divadle, ale tyhle věci někdo dělat musí.

Páter Bohler se za vás modlí, za vás, co ste přijali zodpovědnost, řekl jsem. Jestli ti to pomůže.

Modlitba pomůže vždycky.

Hele, Lexo, nemáš pocit, že vy, co ste šli do politiky, máte komplex, že nežijete normálně?

Hele, Potoku, a nemáte vy, co žijete mimo politiku, komplex, že ste to na někom nechali?

No, tohle je vážná rozmluva.

Tak na to kašlem. Co potřebuješ? Sem ze starejch známejch choděj jen ty, co něco potřebujou.

Potřebuju azyl pro šest Laosanů.

A máš něký papíry?

Dal jsem těch šest exotickéjch pasů s obrázkem slona, kterýmu nad poměrně vysokým čelem kroužil srp i s kladivem, na stůl, někam k těžítku.

Tak si přidej zejtra. A víš, kdy přestanem mít komplexy?

Kdy?

Až si zvyknem. Někdo na to, že má moc, a někdo na to, že už ji mít nebude.

A dyť tě to musí těžce změnit, to musí bejt problém, dyť moc nad lidma, to sou těžký věci.

Moc je problém akorát pro ty, co jí nemaj.

Aha.

No jo.

Tak čau a dík.

Ahoj.

Hele, Lexo, otočil jsem se ze dveří.

No?

A je moc krásná.

Dyť to já vim.

Já chodil, žvanil a hrál, David sedával v koženém křesle a přemýšlel a kombinoval a vysílal signály a směřoval chapadla, a Micka byl všude a dělal papíry.

Byli jsme Organizace a Micka kouzlil s tolika papíry, že jsme byli vším, jakýmkoli tvarem, a kdyby zafoukal černý vítr, mohli jsme se stáhnout a neexistovat.

Jeho občasné vysvětlování nám táhlo jedním uchem tam a druhým ven, tak to vzdal. Začal mluvit čarodějným jazykem ekonomiky v roce 1 a 2 a 3... a někdy si mluvil sám pro sebe: abys proplul novou daní, tak sme družstvo, ale vázaný starou smlouvou, co je v registru u Ryckýho, ale ten je v klidu, ten je náš... hele s. r. o. je ghmb, ale to máš stejný jako v politice, pravá je levá a levá je špatná... kupříkladu kartel, to máš 19. století, vole... co se týče strojků, s kým se nespojíme, toho přesvědčíme, a koho nepřesvědčíme, toho rozválcujem... do voleb de CDR s Kukčou na Praze 8, co z toho plyne? Eště nám visí za hangáry, tak nájmý srazí, to z toho plyne... pohyblivý dluhy u Komerční i u Jitřní velkobanky, cha cha... faktura sem, faktura tam, z toho si nic nedělám... hele, Micko, říkám mu, mně se to nelíbí, náká Společenská organizace, Výrobní družstvo, to zní jak prdel, co takhle Syndikát...? Nebuď romantickéj, herče, ty šrámku, počkej po volbách. Jestli bude mít na čtyřce a na šestce a ve starým dobrým Břevnově slušný procenta SOP, ty přiblblý intoši, tak to rozjedem tam, tam bude Švejcar a Špála... hele taky nákej Rybka, známe ho?... Ten byl v base v r. 79 s Křenkem, zamumlal David jako z hypnotického spánku. A Křenek se zná s Bohlerem ze stavby Magistrály z r. 82, byli tam nasazený, vylovil ze svý počítačový paměti.

Celou kombinatoriku nosil ve svý kouzelný hlavě, kam jsme při pravidelných sezeních ukládali všechny nitky, všechny bývalé spolužáky, padrugy z Kanálu, spolupracovníky z kotelen a skladů, ksichty

z pakáren, tenisových dvorců a kriminálů, umělčíky ze sklepů, půd a Akademie, estébáky, chartisty, novináře i strojevůdce, činovníky, přátele, nepřátele, lidi i myši, ženský, chlapy i psy, úředníky a jejich sekretářky, Poláky, Rusíny, Židy i Kanaky, každou tvář, která se objevila za oknem našeho rychle jedoucího vozu, model rok 1 a 2 a 3 a dál... po výbuchu... ale i hluboko před ním, všechny ty kontakty a kontaktíky, situace... kdo s kým seděl, kdo s kým spal, kdo koho nenáviděl, všechny ty drby, fakta a informace teď v letech po výbuchu tvořily, Davidem oprášené a kombinované, stříbrnou sít, kde měla uváznout zlatá ryba s platinovými očima, se šupinama z drahých kamenů, ten sen finančníka, noční můra Al Caponova družstva uvyklýho na vše.

Fakt? S nim, jo? zaradoval se Micka. Di, Potoku, a sežeň kněžíka!

Bohler se v té době kamarádil nejvíc s pohany. Z doby před vznikem Organizace, než jsme měli Davida, si nechával svůj starý kšeftík. Vlastnil velkou černou ze všech stran omláčenou dodávku s cisternou, zájžděl po venkovech a do města vozil hektolitry omamného červeného vína. Autáku říkal Máry nebo Mařena. Ono se mu líbí, ze to ato jak rakev a to vino jako krv, jako krev, opravil jsem Laosanku jednou v metru, když jsme jeli z úřadu, kde hrála Madame Hoitsu, velkou džaponskou průmyslnici.

Já byl tlumočník a oni to žrali; my tehdy ale nic nechtěli koupit, my jen potřebovali, aby ten podnik, o který šlo, hned tak nedostala jiná parta, kterou bylo nutný podusit. Než úředníky napadlo zavolat na ambasádu, tak jsme zmizeli rychlostí zapadajícího slunce.

Obchůdky s vínem Bohlerovi docela vynášely, i když od té doby, co se stal pomocníkem, prachy určitě nepotřeboval. Ale naučil Laosáky na červený. Bylo příjemný vidět tu bandu někdy večer, jak se vrací ze zájezdu. Za volantem trůnil Bohler, jako vždy celý černý a jako skoro vždy se svým šťastným zvrhlým úsměvem. V autě v různých stavech blaženosti sedělo nebo leželo šest namazaných Laosanů. Oči se jim radostně leskly, každý vypadal jak socha živého Buddha v životní velikosti, za sklem starého pohřebáku... až na to břicho... tohle byli čilý mrštný chlapci... někdy opilí zpívali své vlastní písně...

temný a divoký, asi o svech temnejch a divokejch ženskéjch... nebo o bůvolech... co na ně už nečekaj... někde v džungli, občas to znělo, jako když o sebe drhneš bambus, a to mohl vydržet jen Bohler ve svý božský trpělivosti ještě ze semináře... ale taky mu to asi šlo na nervy, tak je naučil pár českých věcí... nejradši měli Cervený sátečku, kolem se toc, kolem se toc, má mila se hneva, ja nevím ploc.

Laosani dokázali rozprodat všechny ty krámy, které došly ve ztraceném a zase nalezeném letadle, dali jsme jim je zpátky na procenta. Přes Organizaci se spojili s Hadrabou, Severanem, který měl firmu Nádhera roker a s., a ty bizarní čapky a klobouky a vějíře a dýmky a dráždidla a nakuřovadla se staly hitem po klubech, kde měl Hadraba všude svý špinavý pracky. Pubertáci v jeho krámech nakupovali trička s lebkama a těžký kožený věci a brali i kopí na bůvoly. A holky chodily s vějířema, kterejma ovívaly sebe i svý laboratorní bílý krysky.

V každý tančírně to teď rozjeli se svatejma buddhovejma nakuřovadlama, byla to móda a kov tek a Bohler se jen zvrhle šklebil. Napadlo mě, že ty těžký vůně vypouští do tváře naschvál svému katolickýmu Bogovi, s kterým měl problém, kterýho zradil, nebo který ho zradil, když Bohlera jako kluka tehdy v base znásilnili a zkopali, nebo obráceně, a Bohler ztěžknul a vedl válku s Bogem z předem ztracený pozice osamělýho válečníka, jako my všichni vlastně.

A když Laosáci otevřeli pár posledních balíků, který my přehlídli, byly tam masky... ty masky byly děsný a nádherný... a lidi v roce 1 a 2 a 3 žasli, když do tramvají vstupovaly příšerný masky z Laosu, byly žlutý a zelený a černý... byly ze dřeva a Prahou se po výbuchu času začali pohybovat démoni. Byly to otročí masky, jak mi prozradila Bohlerova Laosanka. V její zemi prý ještě poměrně nedávno bojovný kmeny sestupovaly z hor a zabíjely Francouze a lovily otroky a krutý démoni hor a lesů se teď asi museli smát... vždyť v Perle začli některý lidi nosit nebezpečný masky zabíječů z horský džungle. Zručný Javánci v Hadrabovejch klubech, kde byly tetovací salóny, dokonce lehce znervózněli a nezbylo jim než tetování, nový a mystický, z těch masek opálit a pak jima pokrejšvat ruce a paže a stehna

a záda lidí... naši Laosani jeli a prodávali a hromadili kov, který v jejich mrštných rukách ožíval a měnil se v další kov, ve víc kovu.

Hadraba nám je chtěl vzít, a přestože na jeho smlouvu už dali otisky svých palců, my jsme je přesvědčili a taky jsme jim otočili procenta, a když paní z druhého patra konečně odešla... přesvědčili jsme nájemníky z přízemí jednoho z našich domů, že bude lepší celý to přízemí uvolnit a smáčknout se do uvolněného menšího prostoru, přesvědčili jsme je tak, že se dobrovolně a docela rádi smáčkli, a Laosani si dole otevřeli obchod. Dodali jsme jim prachy na další letadlo, tentokrát ale procenta hlídal Micka s Davidem jako ostríží a oni obchod s asijskejma krámama rozjeli nanovo.

Po pravdě řečeno, nájemníků v našich domech trochu ubylo, ty, co si občas ze začátku stěžovali, že je z Bohlerova bytu tlupy tu a tam slyšet moc hluku, si bohoslovec trochu podal... a měli i jiný problémy, například když jim zakázal chodit přes naši trávu... ta tráva je svatá, lidi, a kdo si neváží dobrého bydla, zaslouží tvrdý zacházení, aby v sobě nalezl a otevřel zdroje pokory... v druhém letadle přiletělo nečekaně několik dalších příbuzných a kamarádů našich Laosanů... a v dalším taky... a v dalším taky... shánění pasů pro ty černý pasažéry mi zabralo dost času a Lexa se začal vzpouzet a porušil zákon společenství, tak jsme na něj s Mickou vyhrabali nějaký to starší i čerstvější udáníčko a sestřelili ho, protože pomoci lidem na útěku je obzvlášť bohubíjebý skutek, zvlášť když se o sebe pak uměj dobře postarat sami... a přinýst užitek... a Laosáci prodávali a prodávali a některý bydleli taky v našich domech... a naši trochu hnusný rasistický nájemníci tvrdili, že se jich bojeje, když choděj do studny pro sklepní vodu... je pravda, že v tu dobu se několik dětí našich nájemníků ztratilo, ale mysleli jsme, že se daly k tlupám sígříků... Bohler chodil mezi nájemníkama a Laosanama, kterých už pár stačil přesvědčit ke křtu, a urovnával spory. Ty vyvrcholily, když si Laosáci udělali ze sušárny hospodu a z kočárkárny menší buddhistickou svatyni, což jim Bohler kupodivu povolil... trochu ale znervózňel, když nám jednou na poradě povídal, že teď se zas ze studny začala ztrácet voda a že ta studna se mu nějak nezdá, jenže nám to bylo

jedno, protože když už jsme pili vodu, tak nejraději Ohnivou. Ale odsouhlasili jsme Bohlerovi, že si může jako správce domu ponechat Vasilu, mladýho Ukrajince, kterýho přivedl k našim mastným hrncům a do naší krutý svobody z Jižního nádraží. Vasil z vlaku v Praze vystoupil, aby se stal gengstrem, ale Bohler ho po kratším přesvědčování donutil, aby se svého úmyslu vzdal a dal se k nám.

V těch vzácných chvílích mezi obchodem a zábavou jsme se s kamarády poflakovali po našich soukromých domech a pospávali v Bohlerově bytě a hráli s Laosákama vrhcáby v jejich putyce... a novějš čas těch let 1 a 2 a 3... a dál příjemně hrál po celým těle a já se i párkrát v nestřežený chvíli prudce otočil a zahlídl ho, nebo se ho i dotknul... a několika laoskejm ženám se narodily děti... uspořádali jsme obrovský slavnosti, kterých se z důvodů zabraňování otevřeným rasistickým náladám museli zúčastnit i všichni nájemníci a donýst šťastnejm Laosankám bohatý dary... a časem bylo milý sledovat, jak některým z těch dětí rostou krásný plavý vlasy, opravdová hřívá... některý Laosani mi blahopřáli... já se jen tiše usmíval... zapomněl jsem se možná zmínit, že mí kamarádi... no, většinou to byly takový balkánskougrofinskolesní romský typy, Bohler měl některý rysy vyloženě negroidní... Mickovi chyběly od narození některý zuby a snědej David měl jako většina horalů menší potíže s chůzí po podlaze... byli jsme všichni trochu poničený různýma kyselýma bouřema, všelijakejma spadama, já měl ve svý bastardí změti ale pár genů asi přece jen evropskejch... Mudr to nakonec potvrdil... ze starejch dob luckejch válek, ty geny mý prapramámy, co se držela asi hned u prapraotce Čecha, když si to tu vybral... mám světlý, úplně typický slovanský vlasy... a nepřekvapilo, když mi přítelkyně Cepková nebo lvice Elsa říkaly, že maj takovej pocit, že pár Laosáků by mi ten světlej dětskej dar rádo oplátilo, nic jsem proti tomu neměl, ale nechal jsem to na holkách, byla svoboda...

Sedávali jsme na častých byznysových schůzích a přátelských poradách a říkali si příběhy a skazky a mýtická podobenství... míchali jsme vyprávěcí techniky a často v úžasu kroutili hlavama, plivali tabák... cinkali jsme svejma stříbrnejma ozdobama... vyměňovali

jsme si zkušenosti... tehdy se nosily různý stříbrný věci... amulety, ochranný předměty, různý party měly svý hvězdy a kříže a menory a labyrinty... ochranný zvířata... dobrý sou psi, hadi a draci... muj drak byl zelenej, já ho ale schoval do kůže, nechal jsem si ho vytetovat... zelenýho, já věděl, že když ho mám na hrudi, pomůže mi tak nejspíš najít sestru... různý kmeny, ale byly to většinou triby, měly taky svý vochranný barvy... Vontové měli žlutou... to mi přišlo nebezpečný... byly tu různý klany, skupiny, různý vobranný seskupení... Sklepníci, co vyznávali pavouka, měli svý hry... B.K.S., to byli taky věřící... Uctívači ginga, ti brali svou sílu ze stromu... Stroje... Voknaři, vyznavači prostoru... Seveřani... Lidi Věže a Lidi Hradu... byly tu různý kluby, gangy a šajky... nebylo moc moudrý v tý tehdejší dnešní době bejt samotnej... stříbro se nosilo taky kvůli tomu, že v rychlý době bylo dobrý hned vědět, s kým máš tu čest a kdo ke komu nejspíš patří, bylo tu velký množství všelijakejch pomatenejch sekt, byly vovedšad... já nosil jedno důležitý stříbro, to mi velmi pomohlo pak na Skládce... to mi kdysi pověsila na krk moje máma, tehdy dyž sem šel... povídala něco jako: tak ať tě brzo uvidim. Synáčku! A to se dosud nestalo a díky jistý souhře okolností, příznivejch či nepříznivejch, zdráhám se posoudit, se to už tady nestane... tohle mý nejsilnější stříbro byl medailón s Černou Madonou, Pannou Marií Čenstochovskou, to je ta s tváří pobodanou kopím, ta, který tečou věčně slzy... byla to hodně stará věc, muj nějaký praprapra pro ní šel ze svýho domova pěšky do Čenstochov až z Litvy, byla to pouť... měl sem jí moc rád, Černou Madonu, měla velkou sílu, nosil sem jí i pod byznysovejma suitama a všema převlekama, s tou sem spal... některý lidi svý stříbro čistili, pulírovali, ale já ho nechával žít jeho vlastním životem, tenhle starej fakt, tenhle šperk černal...

Různý věci se nosily... Bohler měl například orla, ten hodně vidí... jo, ten je vidoucí, povídal Bohler... bejvá vídanej vysoko a navíc je rychlej a uznejte! i dobře vypadá... je středověce indiánskej a nebojí se a navíc je těch orlů málo už, hm? Jo, dobrý, Sutano, tvý orli sou dobrý, vážně, a moc, cinkali jsme každej svým stříbrem... a možná taky proto sme se tak sžili s Laosama, oni měli zas všelijaký kančí

a žraločí zuby... byli to taky věřící... ze začátku jsme si je pletli, my byli zvyklí na to poměrně homogenní obyvatelstvo Bohemie z předpotopních časů a Asiati nám splývali, tohle je Tino, říkal Bohler, no von se menuje jinak, ale to bysme nevyslovili, na to nemáme, a ten s tím žraločím zubem je velkej lovec, povídala mi Laosanka...

Většina Laosáků se brzy roztáhla po celém městě, po celé zemi, protože letadla lítaly pořád... Micka kul plány na menší soukromý letiště, protože se rýsovala určitá možnost, že asijskejma krámama zaplavíme i pár dalších zemí, co se zbavily břímě komunismu a potřebujou čerstvých věcí na své nefungující trhy... v našich přízemích a sklepech byl malej zasněžený laoskej tábor... a bastardí Bohemie dostávala do zkrnatělejších tepen čerstvou asijskou dávku.

Laosové se svými dokonalými falešnými papíry začali rozjíždět kšefty a u nás zůstala jen ta první šestičlenná parta, teď s některejma svejma ženama a dětma. A tu se vytáh Vasil, kterej naučil Laosáky vyrábět samurajský meče... měl to od kyjevskejch Vietnamců... různýma trikama v kovárský dílně, trikama s teplotou vzduchu, kovu, s máčením do vody a zahrabáváním do písku ve správnou dobu a na příhodným studeným místě, brzo Vasil s Laosama vytvářel starobylý samurajský meče. Výroba se rozjela, protože japonský, americký, německý a další turisté teď domů nevozili jen falešný český sklo, gumový český knedlíky, zastřelený český Švejky, ale taky zářivý ukrajinskovietnamskolaoskočeský samurajský meče... Bohler povolil stavbu kovárny v jednom z dvorů a Micka nakoupil pár tisíc vobroušenejších rezavejších bolševickejších důstojnickějších šavlí z vojenskejch skladů na materiál. Vasil všeobecně stoupl v ceně, a nebejt jeho černobylskejch úrvanejších nočních můr, nějak bychom to už s nájemníkama zařídili, aby se nastěhoval normálně a nemusel spát ve sklepech na houni.

Bylo trochu překvapující, když na jednom z večírků, kterých se Vasil na Bohlerovu přímlovu občas zúčastnil, začal ten kluk mluvit česky... kroucenou češtinou oklikou přes asi dvě zaniklé století, kdy jeho rodina do Černoze odtáhla... zcela náhle a znenadání a v okamihu ho to popadlo, zrovna pod obrazem Bohorodičky: náša

chalůpa, kónik, karáva, polje, pluggy, ogeň, soldáti, vychrlil ze sebe zřejmě v kostce rodinnou historii a padnul v jurodivý křeči... Bohler mu potřel spánky kyselinou a Vasil se vzpamatoval a začal vyprávět svůj příběh, který dodnes nedopověděl, protože ho lidi Velký Matky dostali, našli si ho, když Velká Matka rozhodla, že dobrým místem pro ni i pro Lid Víry bude naše stará dobrá zlá Praha... a Vasil nám už svůj příběh nedopověděl. To předbímám. Ale bylo hlavně jeho štěstí, že se nám do jízdy připletla i rodina Zázračného Doktora Hradila. Ten ho aspoň na krátké zbytek života vyléčil z padoucnice výměnou krve.

Totíž: jednou když naše skupinka hrála a zpívala v Mickově motoráku, potkali jsme na cestě ze Skály Doktorovu rodinnou tlupu. Vychrtle grošovanej koník táhnul maringotku. Po jeho boku šel náš životem trochu omlácenej vrstevník, omotaný šálou s červeným křížem, a z oken vykukovaly různý, malý i velký děti. Byl to Zázračný Doktor Hradil se svými syny, dcerami a manželkou. Pro jistotu jsme zastavili, vylezli a vyskákali, a když to Doktor viděl, znervózněl. Dotk se malého stříbrného skalpelu, kterej mu visel na krku. Všiml si ale Bohlerovy sutany, našich křížků i škapulířů a vesměs přátelské výzbroje a výstroje, a lehce nám pokynul. Stáli jsme tam, trochu do svahu, a čekali, co má za sílu, a on k nám pohovořil: No dobrý, dobrý, tak jo, ale kdyby přece jen někdo potřeboval nějaký to ošetření... nějakou tu menší operaci... nebo i něco navíc... tak úplně stačejňáký blbý pohyby v nějakou nepříhodnou chvíli.

Bylo od začátku jasné, že tohle je náš člověk v medicíně. Slovo dalo slovo a my se u večerního ohně dozvěděli, že díky restituci v těch tehdejších dnešních kouzelných a dobrodružných letech Klondike získal Doktor zpátky svou starou dobrou pitevnu po předcích. Ležela shodou okolností v centru hlavního města. Zázračný Doktor Hradil se věnoval hlavně krvi, po večeri, když šly nejmenší děti spát, nám ukázal několik zajímavých krevních lidských baněk a byl taky majitelem jistého nového medicinského kouzla: přikládání lidí k pijavkám a zase zpátky. Funguje to, chlapi, výborně, ukončil přednášku a smazal okovanou botou grafy, které kreslil do písku.

Dozvěděli jsme se, že o jeho objev projevily zájem USA, hlavně armáda, a právě na její náklady žil Zázračný Doktor Hradil nějaký čas ilegálně v Kanadě. S některými svými syny strávil pár let v zajetí mezi Mohawky a právě tam od starých medicinmanů získal základní ingredience pro Zázračný Elixír Doktora Hradila. Byl to chytrák ze staré školy. Mohawský šamany naučil latinsky. Rozuměl i letectví. Vidím, že vám můžu věřit, věříš ty mně, Kněže? řekl Doktor, v mozočnatý dlani držel flaštičku. Ale no jo, řekl zdvořile Bohler, Doktor ho bodl zázračně se objeveným skalpelem do obličeje a roztal mu tvář. Pokynutím uklidnil náš šílený válečný řev a jistý rozvíjející se rychlý pohyb a chlístnul Bohlerovi do ksichtu medúzovitou tekutinou. Kněz zalapal po vzduchu, je to jakoby takový mravenčení, vid, řekl pyšně Doktor. Jo. Rána téměř zmizela. Zbyde ti akorát taková menší mužná jizvice, já to vlastně vymyslel pro ty svý lotry, kerý si furt hrajou na Mohawky a páraj se, aby měli jizvy. Pár jeho dospívajících synů se zaculilo. Na co to ještě je, zeptal se Micka a já cítil, jak se mu rozbíhá finančnickej orloj. David spokojeně kevnul: a je to jasné. Na všechno, řekl Mudr Hradil. Elixír poopraví všechno, ale má ještě pár much, šel Doktor s barvou ven. Někdy to účinkuje organicky, někdy anorganicky, někdy jako kyselina, jindy jako zásada. Záleží na pacientovi. Bohler zblednul. Brzy jsme zjistili jednu důležitou věc. Zázračný Mudr Hradil byl bezesporu vynikající lékař; vůbec mu ale nezáleželo na lidském životě. Raději kuchal mrtvoly. Teď měl svou pitevnu zpátky a těšil se, že uzdravování pověsí na hřebík. Micka vzal Doktora Hradila za maringotku a na chvíli si spolu sedli do trávy s kalkulačkou. Občas jsme zaslechli: v zimě škola: 19 párů bot. Nebo: tejden: 7 kilo mouky plus 6 kusů vařenýho hovězího. Nebo: sme prostě katolíci, co má bejt, Pán se postará, člověče... a Mickův protřele argumentující hlas. A zase: snídaně: 8 kilo melasy, velký melouny, Kobliha... takhle to šlo skoro celou noc. My jsme si zatím vyměňovali zkušenosti s dospívajícími syny a jen tak zlehka, řádně a přes rameno okukovali dospívající dcery. Manželka Doktora Hradila byla první normální člověk, na kterém Mudr vyzkoušel Elixír, a byla tak krásná a milá a pohybovala se s takovou kolouší graciézností, že jsme si ji

pořád pletli s jejími šestnáctiletými dcerami. V našich srdcích ale byl Jezu a my doufali, že si je Zázračný Doktor Hradil neplete taky. Ráno jsme zjistili, že Micka Doktora Hradila přesvědčil.

Doktor Hradil za měsíční paušál léčil naše duševní stavy, dělal nám anamnézy, bral moč, rentgenoval játra a fotil krev. Udržoval nás v tom šíleném byznysovém kolotoči fit a celkem brzo začal hrabat slušný procenta z Elixíru.

Navlíknem to na nacionalismus, chlapi, řekl Micka na poradě. Všeljaký ty cizácký hnusy vod toho Thejze, finský kapky, Wajzovy vodky, to sou sračky. Čech vyléčí Čecha vždycky nejlíp. Čech musí vědět, co bolí jinýho Čecha. Češi celou tu hitleriádu a bolševickou dobu jedli ty samý hnusy. Češi sou stejný. Češi sou kámoši. Říkal to i ten starej mrtvej romskej cigoš Mácha: „Kdo je lepší než Čech?“ S takovouhle reklamou v nám přátelsky nakloněnejch politickéjch týdenících a kulturních čtvrtletnících jsme brzy prorazili. Navíc nám obrovsky pomohla stará čínská prodávací technika: Zázračný Elixír Doktora Hradila byl úplně nejlacinějším zdravotním prostředkem v tehdejší rozpadávající se republice. Kupovaly ho už jen úplně vodepsaný trosky a všelijaký umírající stařeny, takže když Elixír pozřel nesprávněj pacient, nikde nenastalo nějaký nebezpečný haló a fízlové z ohledávacích komisí v těch starejch hnusnejch krysích pražskejch domech s klidem vydali razítko na máry. A mohawská bestie Zázračný Doktor Hradil měl dalšího otrhance ke kurtování na pitevním loži. Byl to dokonalý koloběh. Navíc se chytřej Doktor Hradil ve svý malý pitevně v centru specializoval na průsečík mezi městskou spodinou a městskou chudinou, takže většinou kuchal akorát ty svý nesprávný pacienty. A cedulka na dveřích starý restituovaný pitevně „Medicínský práce zadarmo“ taky vykonala svý a chudáky přímo přitahovala.

Lékařskou péči naše tvrdě vydělávající partička opravdu potřebovala. Navíc všechny ty tabletky, prášky a vodičky proti deliriím a nočním můrám skvěle pasovaly k Ohnivý vodě. Sice jsme každý ráno kolem 7.00 stáli ve svejch bílejch byznysovejch košilích, dokonalejch suitech s žihanejma na poradě, Bohler v čistý převlečený

sutaně, a jeli v chapadlech, ale sem a tam a poznenáhlu se na nás začaly projevovat všechny ty těžký psí roky prožité pod bolševickou knutou. Zvláště v pakárnách. Zjistili jsme, že po drahým chlastu sice neskáčou husí skvrny, ale protože jsme si za hnusného bolševika zvykli na všechny ty komunistický patoky, začaly nám teď zas naskakovat těžký krocení skvrny z khapitalistickejch vodek. Doktor Hradil nás ozařoval lejzrem. Trochu to pomohlo. David vykombinoval a Micka zařídil, že jsme trochu a jen na chvíli ulili ten zvláštní populární Míšův nůž. To se dnešním lidem hodí, hlasitě horlil Bohler, shánět těžký prachy na náký vesmírný nože a pak pod kudlu strkat nevinný malý kluky, co to udělá. Než sme Gama nůž odevzdali zpátky do skladu, stačili jsme si mezi sebou vyměnit kostní dřev. Bohler trochu remcal, ale přesvědčili jsme ho. Bylo nám pak líp. Ale já musím přiznat, že občas... trochu... bylo mi smutno... když jsem viděl, jak skvěle, rytířsky a galantně jednaj synové starýho Doktora Hradila se svejma sestříčkama... mů srdce se svíralo a já čekal... sledoval jsem, jak ta drobotina hraje svý dobrý nezkažený katolický hry... na piráty... doktory... na Mamutíkovu tlupu starejch neandrtalců... po barácích se tu a tam ozýval nervy drásající mohawskej jekot... synové Doktora Hradila ložili po okolí... byli to hodný hoši... a když nějakou tu delší dobu kupovali Elixír jen samý správný pacienti a Doktor Hradil se ve svý pitevně bez otrhanců nudil, sháněli kluci tátovi zajímavý městský umrlce ze smetišť a Skládky... tahali je z jedovatý Moldau... a přitom sváděli těžký bitvy s partama sígrů... ukázali jim ale pár mohawskejch bojovejch triků, zvláště prej těch, který se týkaj lesního boje muže proti muži... a městský spratkové před nima brzo s brekotem prchali... a když Hradilovi hoši narazili na horší grázly a o těch něco povim později... nebáli si ve správnou dobu a na správným místě přihnout Elixíru... byli po tátovi... a uměli riskovat.

Z mýho těžkýho smutku a z mý šílený touhy po Psici sem měl špatný kruhy, čím dál tím špatnější... otravoval jsem Zázračnýho Doktora Hradila, chodil sem k němu na prohlídky: áha, no jo, no jo, vyhrncaný klouby, vojetá chrupavka, pomláčený žebra, jeblá lebka,

rychlý ramena, pomalejší kolena, jabka ruplý, rozbzučený lejtka, zešílelý paty, povolání? Tanečník. Aha, áha, no a dál to máme: vykostěný tyče u vočí, hladový pohledy, rychlý hrubý vlasy, zasutá pleť, starej hrbol, temná zloba, chtění, dychtívej, mysticismus, drzej chlast, hrabivost, rukavice, doplň údaj: Herec. Aha, áha, drž, už toho moc nebude, kolikrát si byl v blázinci, kořalečníku? šestkrát, šéfe, pane Doktore, ale za komunardů. To se počítá naopak dvakrát, ty stará kryso, a jedeme dál a bude to bolet: aha a jéje: žlutý slovanský skvrny, keltskej somnambul, germánskej trotl, židovskej ganef, přechozenej AIDS, ty frajírku, počínající surová grafománie, šílená těžká věčná puberta a stará dobrá schizofrenie. Schopen života bez vady. Nazdar. Další! Nikdo další neměl zájem.

Rodinná tlupa Doktora Hradila byla vítaným přírůstkem, báječným zpestřením. Jenže jednoho dne dvě šestnáctileté Doktorovy dcery zmizely. Naposledy je vidělo pár Laosáků, jak šly zkouřený trávou, se svým charakteristickým dívčím zvonivým smíchem s vědry pro sklepní vodu. Laosové viděli světla loučí a slyšeli smích odrážet se pod klenbama a slyšeli, i jak holky točej rumpálem. Pořád se smály. A pak nastalo ticho. Zoufalá Doktorova manželka prošla s Laosákama, pro jistotu ozbrojeněma bůvolíma kopíma, celý sklepy, ale stopy holek byly čapkovský... šly ke studni a tam mizely.

Ani Jezu v celý svý velikosti na jezeře nenechal stopy. Přešel ho a otisk svý nohy do rázem svatýho písku na druhý straně. Holky ne. Jeden Laosan, bejvalej lovec žreluk, se do studny ponořil, prošel se i po desetimetrovým rozbahnělým a rozpukaným a dál se rozestupujícím dně, ale holky tam neležely. Bylo to podivný. Bylo to temný. Bohler chodil zachmuřeně po dvoře a Doktorova rodinná tlupa se zuboženě a smutně a vytrvale modlila u ohně. Nájemníci byli zalezlí. Vasil seděl pod obrazem Bohorodičky, kde se cítil v bezpečí, a brečel.

Jak na nás večer do dvora kles a stíny zhoustly, Laosani uspořádali ve svý svatyni obřad. Chlapi zapalovali nakuřovadla v různéch kombinacích a ženský oddělovaly kouř od vůní a vysílaly ho hledat. Kolem půlnoci ke mně přišla Bohlerova Laosanka a dotkla se mýho čela. Měla prst od popela a ještě od něčeho. Dost mi polichotilo, že

si k předání poselství od kmene ke kmeni vybrala zrovna starýho Potoka, ale nedal jsem to najevo. Na očích jí bylo vidět, že jim kour něco řek. Kde sou ty holky, zeptal jsem se. Vota je vzaa. Kde...? Ve stutně. Zašel jsem k soukmenovcům.

Některý mladší děti Doktora Hradila začly brečet. Micka jim řekl, že se stejně všechno v dobrý obrátí, že to je nad slunce jasnější. Rozeřvaly se víc. Mudr dorazil. Začal beze slova pakovat. Moc toho nebylo, děti posbíraly nějaký ty semhle támhle popadaný skalpely a zimní čepice a Doktorova rodinná tlupa odtáhla z našeho náhle podivnýho a nehostinnýho prostředí do pitevny. Že se tu ale uvolnilo, zkusil jsem zavtipkovat. Je zvyklej je dělat, ne ztrácet, přidal se Micka. David stísněně mlčel. Hele, chlapi, nechci tu nějak mektat, ale všimli ste si vůbec poslední dobou tý naší periferijní ulice s trávou v okolí? Nák ne moc psi, ani kočky, sem tam pták, povídal Bohler. A řek bych, že se i ty nájemníci nák vytrácej, ne že by na tom jejich směšným geltu záleželo. Asi je trochu děsí ten tvuj Vasil, ty jeho záchvaty, ty prořvaný černobylský noce a ty jeho automatický klíče, vrátil mu to Micka. Ba ne, já tu tak courám po domech a uklidňuju nájemníky a bavim se s Laosákama... a v tý studni, nebo s ní, je něco divnýho. Přemějšlel sem o tom. A řek bych, že je to něco, co zrovna na toho grázla Vasila neučinkuje. A na Laosáky taky ne, ty už ve svým žlutým bolševismu zažili všechno. Chceš říct, Bohlere, ozval se stísněně David, že je tu třeba něco, co zafungovalo na náký malý nájemnický děti a kočky a psy a na hodný čistý panny dcery starýho Doktora... a co na nás neučinkuje? dořek jsem to a pak jsem si teprve uvědomil, co. Dobrá, tak jo, řekl Micka, ale teď to nevyřešíme. Měl pravdu a v roztočeným kolotoči našich kšeftů jsme to nezačali řešit ani později. A málem jsme tak o všechny svý kšefty a taky o úplně všechny svý starosti přišli.

**PŘIŠEL ŽRALOK. ZLAŤÁK A JEHO NÁVRHY.
 SMLOUVA: MY ČEKÁME. BOHLER. A UKÁŽE MI HRAČKY.
 KRÁTCE O BIČI. NOVOKŘTĚNCI. HLEDÁM PAPÍR.
 DĚLÁM AUTA. PŘIVEDE JI, DOTÝKÁ SE LANKA.**

A jednoho tego usměvavýho dne, kdy slunce na chladnejch městskejch neonech sládllo a těžklo jak hrozny z vinice Páně, přivedl Micka Žraloka Štejna. Už delší dobu naznačoval, že je potřeba se rozšířit... hele, v našem rodným městě je náhle asi třicet tisíc Američanů, Potoku, di a zjisti, jestli to sou jen samý polo a čtvrtó henry milerové, anebo jestli některý taky věděj, jak teče kov... a já přivedl Zlatýho Joea.

Joe chodil celej ve zlatým, prsty si musel podvazovat, protože mu chromly od prstenů... a cop nosil v zlatým kruhu, v bytě měl vitríny se zlatem místo knihoven, krbu i kuchyňský linky... a většina zlata v malejch krámcích, který po výbuchu času v Praze rašily s úporností houbový plísně, patřila právě jemu.

Zlaťák byl Američan, Maďar s výborným pasem, každej měsíc lítal do Bangkoku rozšiřovat svý loviště spojek v bangkokský maďarský

kolonii, která vznikla po tom krvavém roce, kdy se Maďaři pokusili odpálit časovou bombu... Zrůda vyslala tanky a ty si jak známo nedělal starosti s přesvědčováním, ty válcujou... maďarský kolonisti v zlatý thajský zemi, kde je nejstarším kurvám věčně třináct let a některý z nich ani neumíraj... pracovali pro Zlatýho Joea... jak jsem brzy pochopil, některý z pouhý radosti ze života a z pohybu a jiný prostě proto, že je Zlaťákovi lidi přesvědčili, protože vždycky je lepší odevzdat pár zlatejch plíšků než mít potíže s krajanama, zvlášť když se nejbližší temná a mlčenlivá džungle rozprostírá hned na konečný městskýho autobusu.

Joea přitáhla Praha hned v roce 1, protože ucejtil pohyb, a slovo dalo slovo, byly tu hned celý věty, ingliš s neznámým přízvukem Kanálu Budy i Pešti, což jsem sledoval s velkým zájmem, obsah byl Micky a Davida... a přišla Ohnivá voda, a protože Zlaťák měl zájem o naše strojky, tak jsme se dohodli... trochu to skříplo, když ho David musel poučit o menší smlouvě o podílech... protože Zlaťák nežil ve smlouvě a nevěděl o Tajemství, kdykoli odjel do Bangkoku, obcoval právě s těma třináctkama, a protože poznal, že jsme opravdový zájemci o kov, nadhodil myšlenku, kerou se prej už čas zabývá, aby si odpočal od zlata a na svý zlatý téměř třicetiletý kolena si taky trochu užil... co takhle rozjet pár salóneků s mladou, hodně mladou a bílou! obsluhou, Prága by mohla s klidem bejt menší bangkokská filiálka, pár čajovejch růží pro zpestření, ale hlavně jako komandantky kursů, protože zdejší holky... no... sou trochu pohodlný... bych přivez letadlem, kupříkladu slečny Jantárek a Korálek... ale zbytek by se zrekruťoval z hodně mladejch děvčat z těch nejlepších starejch pražskejch katolickejch rodin... pokud možno... a rázem by teklo moře kovu, protože při zdejší legislativě by šly podnikat věci, který by přitáhly ty nejhnusnější kance ze všech žádoucích států, kance, který by předtim, než by si zachroptěli, i potom, bylo dost lehký zbavit kovu... jenže David ho poučil o naší malý smlouvě o podílech, kterou jsme se sami sobě i navzájem zavázali, abychom se příliš nezalíbili Dáblu... totiž porno jo, ale nikdy ne s blechama... s blechama znamená dětima... řekl David... no dobrý, řekl Zlatej a na

jeho další návrh musel zas David pozdvihnout hlas... drogy nevozíme, nerozprostíráme ani nenabízíme nikomu, kdo už není hotovej... o kom si nemyslíme, že je hotovej... a pak vytáh Zlaták, kterej už se nepokrytě bavil tím, co sme to za podivný trodlery, další návrh, tentokrát už lehce zvlhlej Vodou i kolečkama pravdy, kerý jsem mu já se svou známou obratností přisyp v nestřežený chvíli do Jacka Danielse... použil jsem je při obchodních jednáních s podobnejma typama už víckrát, vždycky když Micka charakteristickým pohybem pokrčil nos a řekl: teta Madla je prázdná jako tykvice, ale váš návrh, cizí šéfe, je poměrně zajímavý... po tomhle hesle jsem zákeřně vyrukoval s kolečkama pravdy... měl jsem je od jednoho známýho majora KGB... protože cizí šéfové se po jejich požití většinou zaplejtali a tu a tam přiznávali ke svým nejvlastnějším, většinou dosti temnejm úmyslům, což pro nás bylo důležitý, protože jsme se možná chtěli stát jejich kontaktama a možná nechtěli, ale rozhodně jsme se nemínili stát obětí, jako syn pokornýho Abraháma tehda na hoře s málem podříznutým hrdlem... tehdy chybělo málo a my měli v té tehdejší dnešní době pohybu, o který mluvím, ušní bubínky už od starýho Boga dosti omletý a nebylo jistý, jestli bychom povel z nebes, kterej kudlu starýho Abraháma tehdy zastavil, nepřeslechli... a tentokrát začal Zlaták oklikou přes zahraniční politiku osvobozenýho Československa a vrátil se zpátky do Thajska a jel k hranicím... až skoro do Barmy a pak do ní a pak zůstal v řeči na barských hranicích a tu a tam lehce nadhodil něco o Karenech, takovým kmeni, dost mocným národě, a o menším konfliktu s barskou vládou, a tu a tam dodal něco o pár desítkách tisících mrtvejch... a raněnejch lehce i těžce... o vypálenejch vesnicích, zabitejch chlapech, znásilněnejch ženskejch a odvěčenejch dětech... prostě normálka... popisoval tenhle konflikt a dodal, že bylo ohromně zajímavý sledovat neustále se zlepšující výstroj a výzbroj obou válčících stran... že totiž povstalecký Kareni začali tvrdě prohrávat, když vláda zařadila do výzbroje starý zlý smrtelný dalekonosný AK 3, který, jak ví každý malý dítě, pocházej z kovovejch českých fabrik... a to byl kšeft, chlapi... zamlaskal Zlaták... a pokračovalo to dál, protože chytrý karenský náčelníci vytáhli

z ukrytejších bambusů domácí zlato a nakoupili ty samý český zvrhlý zbraně a zlata měli po svých loupeživejších domácnostech tolik, že jim Čehůni namontovali na pušky i teleskopický hledí pro noční vidění, takže v noci tu a tam řady bojechtivejších vládních vojáků těžce řídly... a vládě nezbylo než zvednout telefon a zavolat do smrtelnejch fabrik cosi o namontování plynovejch hlavíc, a když byly dodávky splněny... Zlaťák zamlaskal a kop do sebe Ohnivou vodu včetně dávky koleček... karenský šamani v těch starejších jeskyních plnejch měsíčního světla a strašidelnejch kreseb lidskou krví rozhodli o konečným řešení a telepaticky vybudili ředitele smrtelnejch fabrik a z každý faktury, ve kterejch teď šlo o zvláštní raketovou spojku do jedný a každý AK 3... měl inteligentní byznysmen velkej profit... řek Zlaťák... a takhle to tam jede furt... vod Bangkoku je to, co by kamenem dohodil... Igen! řekl Zlaťák a omdlel, což se cizím šéfům po mým mixu ve správnou chvíli stávalo... ve správnou chvíli, abychom se mohli v klidu poradit... bez nákejch cizích buranskejch netopýřích ušisek... omdlel, takže mu David nemusel citovat další paragrafy naší malý smlouvy, což bylo dobře, protože to by asi nesnes, to vědomí, jaká my sme vlastně tlupa andělů... v naší smlouvě šlo hlavně o Tajemství, protože my jsme se v tý tehdejší dnešní době po výbuchu času modlili nejvíc ze všeho právě o Mesiaha... aby přišel... přestože jsme se většinu ubíhajícího času dost dobře bavili, smrt číhala v každým koutě, jako vždycky... a žít bylo někdy tak šílený... jako vždycky... a rytíř si to sám prostě udělat nesmí... ani v zajetí ne... ani dyž ho mučej... prostě musí snést všechno... všechny ty pasti Starýho Boga... a račí nemoci a lidský bídy a strachu a hladu v sobě obsahoval každej z nás tolik, že nám to někdy lezlo očnima důlkama a Bohler musel zasahovat s křížem.

Když to řeknu krátce... byli jsme někdy jak pavouci v křížovejších chodbách a nesnesitelněj byl pocit věčnosti a zmaru a strachu ze života a strachu ze smrti, z chladu i tepla... šlo někdy vzít kyselinu a zahlídnout život, jak tepe ve svých projevech, a stromy byly přátelskou látkou života stejně jako ty, a pak se to mohlo protnout a stromy byly jen další děsivý živočichové, který aby mohli ke slunci

sát teplo, museli vyšachovat, zabít tebe, jinýho hnusnýho tvora, kterej jim svým pohybem upíral pohyb... a obojí to byla skutečnost a ty musíš obojí zvládat a znát a musíš vědět, kdy se nebát a kdy bejt plnej strachu... jen ten, kdo se svýho strachu nebojí, jen ten zvládá obojí... a žije v čase, kerej se hejbe... tak jsme se tu křížovali ve věčný válce tvorů o to bejt u lizu... a každá bitva byla tak tvrdá, že někdy nepomohlo, ani když jsme vyplli, naskákali do Mickova motoráku a vyrazili na Skálu, do venkova.

Tajemství se týká malejch tvorů... nehotovejch, těch, kerý se nedokážou bránit... dětí a malejch psů taky... protože jsme čekali na Mesiaha, bylo nám jasný, že se v byznysu nedotknem dětiček... copak ten první Jezu, ten když se válel v plenkách v chlívě... tak na stráži stály dobrý zvířata, a starej náčelník Josef jistě každýho, kdo nesdary a „dary“, pořádně prohlíd a vejrostkům vytahal kudly a pekelný stroje vrátil návštěvníkům asi rovnou do vnitřností... a šestnáctiletá Maria měla jistě černý vlasy a měkkej a tvrdej pohled mocný sestry, taky dávala bacha... na Jezuovy lízátká, aby mu nějakej člověk, kerej neví nic o smlouvě, nepodaroval shodou děsivejch okolností cuc na špejli s herákem... první Jezu měl kolem sebe vždycky dobrou bandu... celnický fízly, statný tesaře a zedníky, kurvy, herce a obratnýho Petra s mečíkem... a když ho nakonec stejně dostali, tak jen proto, že to tak měl, že tak použil svou sílu, a když umíral, měl uši i oči plný měkkýho zlatýho světla Boha, kterým konec konců podle Bohlera i jinejch autorit byl... jenže dnešnímu Dítěti by možná vůbec nestačilo mít přímou linku se Starým Bogem... kdoví v jaký městský díře se teď náš malej Mesiah třese zimou... kdoví jestli na něj jeho vožralej fotr teď zrovna netahá dranzírák... čertví jestli ho zrovna teď jeho zfetovaná máma nezalehla kredencí... říkali jsme si někdy s chlapama, plivali tabák a pokyvovali hlavama... cinkali sme stříbrem, Bohler se dotk svýho orla, já poklep Černou Madonu... musíme bejt vopatrný, shrnul to vždycky Micka... žádný zbraně, drogy, žádný porno s blechama, říkal David nahlas ty živý části smlouvy a Bohler obracel oči vzhůru... Jasně, jasně, dodával jsem já v nějaký tý dobrý chvíli, kdy jsem si zrovna nemusel poopravit masku, aby seděla.

A teď dou možná tvrdý barmský lovci se zlatejma velvetovejma českejma Ákáčkama k náký lesní chýši, kde si malej dalajláma pohrává se začátkem síly... řek Bohler... a dou měkce jako tygři, ani drápama vo šutr necvaknou... a malej dalajláma netuší zhola nic... a je bez vochrany, protože jeho hnusnej otec se v nejbližší vesnici nalejvá místní Ohnivou... a jeho stará špinavá máma nejspíš někde pracá... řek Bohler... a lovci si dou pro skalpík... hypnotizoval nás Bohler, stál nad ležícím Zlatákem a vtom zpod sutany bleskově vytáh garotu, že ho zlikviduje... museli jsme zakročit a kněžíka pokrotit.

Jeli jsme podle smlouvy a Zlatáka jsme se rozhodli využít pro byznys se strojkama, svý uši i srdce jsme ale měli pro jeho černý spády uzamčený.

Jinej Američan, Žralok Štejn, byl člověk smlouvy, jeho táta se narodil v Terezíně a jeho svět se v prvním roce života omezil na pohyb v krabici od bot, prej dobrejch baťovek. Přežil a pak měl Žraloka jen díky tomu, že ve všech sviňskejch lágrech, kde se jeho dětská duše rozkoukávala po všech světech a kde ty světy začly splývat do skutečnosti, vždycky narazil na lidi smlouvy. Potloukal se po těch hromadnejch hrobech a ve svý dětský duši shromažďoval určitý poznatky, který pak předal Žralokovi. Žralok Štejn poté, co se stal členem tlupy, nás dokonce pár věcí naučil. Trik s krabicí byl snad nejlepší: jde o to sledovat svět ze svý krabice, zvlášť když je plnej okovanejch bagančat a ty seš poněkud drobněj a křehkej, a pak v pravou chvíli vylézt a rozehrát sílu.

Žralok byl po svým tátovi umělec v přežívání veškerýho nepohodlí masovejch hrobů. Bylo to cejtít z jeho lehkejš i těžkejš pohybů. Žraločí ksicht měl ostrej jako máminu ranní břitvu. Obdivovali jsme ho a Micka zářil, protože to byl zas on, kdo ho přivedl, stejně jako Davida. Jenže tentokrát jsme neměli žádnou práci s učením. Žralok mluvil jazykem Organizace, slengem i argotkou, normálním jazykem v řadě řečí. Kolik umíš jazyků, tolikrát seš člověkem, povídali včera na univerzitě, poučoval nás Micka po ránu. Kolik umíš jazyků, tolikrát mi vyliž prdel, řek jsem jako správnej herec. Hele, znáte tuhle, chytil se Bohler: Přide ženská k doktorovi a říká, hele, šéfe... nák